

Q&A omtrent de wijze van implementatie van het DWU en de uitvoeringsbepalingen (versie 22/12/2017)

Inhoud

GEBRUIKTE AFKORTINGEN	2
ICT	2
HERBEOORDELING VERGUNNINGEN	4
RECHT OP BEROEP	5
NIET-PREFERENTIELE OORSPRONG	6
PREFERENTIELE OORSPRONG.....	6
DOUANEWAAARDE.....	11
DOUANESCHULD	17
ZEKERHEIDSTELLING	19
VERTRAGINGSRENTE	21
TIJDELIJKE OPSLAG	22
PLAATSING VAN DE GOEDEREN ONDER EEN DOUANEREGELING	34
INSCHRIJVING IN DE ADMINISTRATIE VAN DE AANGEVER	37
VERIFICATIE	40
VERWIJDERING VAN GOEDEREN	41
BIJZONDERE REGELINGEN ALGEMEEN	41
DOUANEVERVOER	44
OPSLAG IN DOUANE-ENTREPOT.....	45
SPECIFIEKE BESTEMMING – TIJDELIJKE INVOER EN BIJZONDERE BESTEMMING.....	53
ACTIEVE VEREDELING	57
EXPRESS OPERATOREN.....	58
NIEUWE DEFINITIE EXPORTEUR / KANTOOR VAN UITVOER – LINK MET BTW-REGELGEVING	61

GEBRUIKTE AFKORTINGEN

AAD&A: Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen

CDW: Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek

CTW: Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek

DA: Gedelegeerde Verordening (EU) 2015/2446 van de Commissie van 28 juli 2015 tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad met nadere regels betreffende een aantal bepalingen van het douanewetboek van de Unie

EiDR: Inschrijving in de administratie van de aangever – ‘Entry into the Declarant’s Records’

EU COM: Europese Commissie

IA: Uitvoeringsverordening (EU) 2015/2447 van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie

LLP: Laad-en losplaats

RTO: Ruimte voor tijdelijke opslag

SAP: Stelsel Algemene Preferenties

TDA: Gedelegeerde Verordening (EU) 2016/341 van de Commissie van 17 december 2015 tot aanvulling van de Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad met overgangsregels voor enkele bepalingen van het douanewetboek van de Unie voor de gevallen waarin de relevante elektronische systemen nog niet operationeel zijn en tot wijziging van de Gedelegeerde Verordening (EU) 2015/2446

DWU (UCC): Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie

ICT

1. Is er een tijdschema voorhanden waarop de verschillende systeem aanpassingen inzake het elektronisch verkeer gaan gebeuren. Bijv.: Berichten verkeer inzake registraties in douane entrepot – afschaffing type “D”.

Antwoord:

De correlatietabel van de bijzondere vermeldingen oude/nieuwe codes in het vak 44 van het Enig Document, de updates van PLDA, het tijdschema met de verschillende

styeemaanpassingen is terug te vinden op [de website van het Nationaal Forum, onder de nationale werkgroep ICT¹](#).

De AADA dient voor de realisatie van de IT-projecten vermeld in de UCC, de wettelijk opgelegde timings te respecteren. Voor het merendeel van de projecten wordt evenwel in een window voorzien, waarbinnen de uitrol kan plaatsvinden. In 2018 zal de AADA voornamelijk inzetten op de aanpassing van het invoerproces, het boekingsproces, globalisatie en de uitgaansbevestiging (allen PLDA) enerzijds, en de rewrite NCTS anderzijds (met inbegrip van de uitbreiding van de carnet TIR-component).

2. Verzoek aan AAD&A tot het uitwerken van een transparant werkschema (gestuurd door IT projecten) met stappenplan bij introductie van de verschillende fasen teneinde de firma's toe te laten hun IT -en procesveranderingen te plannen.

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 1.

3. Wanneer kunnen de economische operatoren beschikken over de technische specificaties die wijzigen?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 1.

4. Er is een overgangsfase tot 2020 wanneer ICS 2 zal uitgerold worden. Mogen wij aannemen dat er voor 2020 geen wijzigingen worden doorgevoerd?

Antwoord:

Nee, dit volgt de evolutie van ICS2 op Europees vlak.

5. Zijn er overgangsmaatregelen voorzien voor Surveillance 2?

Antwoord:

Sinds 1 maart 2017 kunnen de surveillance 2+ gegevens worden doorgestuurd volgens nieuw formaat. Voor de lidstaten geldt echter een overgangsperiode tot 31 december 2020. Wat BE betreft sturen wij de Surveillance gegevens nog steeds door op basis van het oude formaat.

Het PLDA systeem werd wel reeds aangepast om te voldoen aan deze nieuwe richtlijn. Zo is het mogelijk om de aangifte DV1 samen met de invoeraangifte in te sturen in PLDA en is PLDA invoer aangepast voor EORI. Rest dan enkel nog de behandeling van de globalisatieaangiften. Hiervoor is momenteel nog geen datum bekend.

Zie ook de artikels 55,lid 6 en 56,lid 3 van de UCC IA.

¹ http://www.naforna.be/nl/werkgroep_ict

HERBEOORDELING VERGUNNINGEN

6. Hoe gaat de D&A prioriteit bepalen bij de herbeoordeling van de verschillende maatregelen & vergunningen in het kader van de UCC?

Antwoord:

a) Afgifte nieuwe vergunning:

- Een vergunning afgeleverd na 1/5/2016 (volgens nieuwe regels DWU).
- Een vergunning afgegeven na herbeoordeling waarbij de geldigheidsduur van de oorspronkelijke vergunning onbeperkt was.

Voorbeeld:

Vergunning douane-entrepot type D aangevraagd voor 1/5/2016:

- vergunning afgegeven voor 1/5/2016 = vergunning douane-entrepot type D (incl. domiciliëring invoer-vrij verkeer)

- vergunning afgegeven na 1/5/2016 = vergunning particulier douane-entrepot. Indien men wil werken volgens de vroegere principes douane-entrepot type D moet er bijkomend een vergunning EiDR (inschrijving in de administratie) aangevraagd worden. De aanvrager/vergunninghouder moet de locatie(s) opgeven waar de goederen zich bevinden indien zij onder een douaneregeling worden geplaatst en deze locaties moeten worden afgetoetst aan de voorwaarden voor een goedgekeurde plaats cfr. artikel 115 DA. Een aparte vergunning goedgekeurde plaats is niet nodig aangezien de afgifte van een vergunning EiDR automatisch inhoudt dat de er in opgenomen locaties goedgekeurde plaatsen zijn.

Opmerking: wat is geen nieuwe vergunning?

- Een vergunning met geldigheidstermijn die voor het vervallen van deze termijn herbeoordeeld wordt in functie van het DWU;
- De wijziging van een bestaande vergunning.

b) Planning – organisatie herbeoordeling

Bij de herbeoordeling zal er rekening gehouden worden met de volgende principes:

- Er zal getracht worden om bij de heraudit de vergunningen per economische operator te bundelen;
- AEO heeft prioriteit (op voorwaarde dat er geen nadeel is bijv. borgstelling);
- Vergunningen met vervaldatum moeten voor deze datum herbeoordeeld worden;

Uiteraard kan er in tussentijd nog geschoven worden in de herbeoordeling. Indien bijvoorbeeld een firma een aanvraag tot AEO indient, dient deze audit te gebeuren en kan mogelijks ook de heraudit van andere vergunningen gelijktijdig gedaan worden.

Het initiatief van de herbeoordeling gaat uit van de douane. Ze voorziet de volledige wettelijke termijn voor de herbeoordelingen van 3 jaar (art. 250 DA en art. 345 IA).

c) Communicatie

Van zodra bestaande vergunningen wijzigen naar aanleiding van de implementatie van het DWU zal de vergunninghouder hiervan op de hoogte gebracht worden door de dienst klantenbeheer.

7. Worden er overgangsmatregelen voorzien door AAD&A wanneer de herbeoordeling niet tijdig rond zou geraken?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 6.

8. Hoe en wanneer zal de hernieuwing of aanpassing van de bestaande vergunningen worden georganiseerd / gebeuren?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 6.

9. Is de douaneadministratie van plan om de gehele situatie van een onderneming pro-actief te herbekijken?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 6.

RECHT OP BEROEP

10. Administratieve bezwaarprocedure

Artikel 246 CDW stelde o.a. dat de titel VIII (recht op beroep) niet van toepassing was op beschikkingen die op het grond van het strafrecht door de douaneautoriteiten werden genomen. Artikel 44 DWU (recht op beroep) vermeldt o.i. deze uitsluitingsgrond niet meer.

Volgt hieruit dat de administratieve bezwaarprocedure zoals beschreven in Hoofdstuk XXIII van de ADWA (recht van administratief beroep) nu de algemene regel wordt en dat bijgevolg artikel 213 AWDA zal worden geschrapt?

Antwoord:

De administratie is van oordeel dat de inwerkingtreding van het DWU geen invloed heeft op de regel dat transactievoorstellen gedaan op basis van artikel 263 niet kunnen/moeten worden bestreden met een administratief beroep zoals dat wordt gereguleerd in art. 263 AWDA.

Tegen zulke transactievoorstellen is en blijft uiteraard wel een informeel bezwaar mogelijk dat kan worden ingediend bij de ambtenaar die het transactievoorstel heeft gedaan.

Conclusie: De administratie is van mening dat de bestaande regels/praktijk i.v.m. administratief bezwaar niet moet worden aangepast naar aanleiding van de inwerkingtreding van het DWU.

NIET-PREFERENTIELE OORSPRONG

11. Artikel 59,c van het DWU vermeldt “Andere Uniemaatregelen met betrekking tot de oorsprong van goederen”. Wat houden deze andere maatregelen in / niet in?

Antwoord :

Voor meer informatie omtrent het antwoord op deze vraag kunnen de volgende personen bij de FOD Economie worden gecontacteerd :

-de heer Marc WEGNEZ, attaché, marc.wegnez@economie.fgov.be;

- de heer Jens DE PRINS (NL), attaché jens.deprins@economie.fgov.be.

12. Is de FOD Economie betrokken partij bij de implementatie van de DWU-regelgeving inzake oorsprong?

Antwoord :

Ja, de FOD Economie is de bevoegde instantie voor wetgeving inzake oorsprong (preferentiële oorsprong en niet-preferentiële oorsprong). De douane is de bevoegde instantie voor het afleveren van de certificaten inzake preferentiële oorsprong.

PREFERENTIELE OORSPRONG

13. Op welke manier moeten uitvoerders uit SAP-landen zichzelf registreren?

Antwoord:

Het antwoord is te vinden in de volgende artikels:

- Artikel 79 IA: Registratieprocedure in de begunstigde landen en procedures bij uitvoer die van toepassing zijn gedurende de overgangperiode tot het systeem van geregistreerde exporteurs van toepassing is.

- Artikel 86 IA: Aanvraag tot registratie als geregistreerde exporteur.

Besluit:

De begunstigde landen stellen de Commissie in kennis wanneer zij in staat zijn te starten met de registratie van geregistreerde exporteurs. Eenmaal het begunstigde land van start gaat met de registratie, zullen alle exporteurs uit dat land, geregistreerd of niet, oorsprongscertificaten opstellen voor producten van oorsprong waarvan de totale waarde de 6 000 EUR niet overschrijdt. Exporteurs in begunstigde landen die goederen verzenden met een waarde boven 6 000 EUR, dienen een aanvraag in te dienen aan de hand van het daartoe voorziene document.

Er zijn overgangsbepalingen voorzien voor het nieuwe REX systeem. Sinds 1 januari 2017 zijn nog niet alle exporteurs geregistreerd zijn in het nieuwe systeem en daarom kunnen 2 certificaten gebruikt worden, deze m.b.t. het REX-systeem en de FORM A. Het PLDA systeem zal de gegevens toetsen aan de REX databank.

De te volgen procedure kan u terugvinden via [het Guidance document van de Europese Commissie](#)².

Het aanvraagformulier (in NL/FR) die vermeld wordt, kan u terugvinden op [de website van de AAD&A](#), en ook hier kan u de nodige uitleg en te ondernemen stappen nalezen³.

14. Zal de Europese invoerder verantwoordelijk worden gesteld in het geval de oorsprongsverklaring vals blijkt te zijn?

Antwoord:

Ook wanneer het REX-systeem algemeen ingevoerd zal zijn, blijft het mogelijk dat bij de aangifte voor het vrije verkeer of bij een controle achteraf blijkt dat het voorgelegde attest van oorsprong vals of incorrect is en dat er bijgevolg bij de invoer in de EU geen recht bestaat op toepassing van een preferentieel tarief (zie in het bijzonder artikel 107, lid 2 IA, zie ook art. 109, lid 1 laatste alinea en lid 2 IA.)

Als de valsheid of onjuistheid van het bewijs van oorsprong (het attest van oorsprong) na de vrijgave van de betreffende goederen voor het vrije verkeer wordt vastgesteld, zal de douaneadministratie **in beginsel** douanerechten moeten navorderen ten belope van het verschil tussen de rechten berekend aan het normale tarief en de rechten berekend tegen het preferentiële tarief (de rechten die initieel werden geïnd naar aanleiding van de betreffende aangifte voor het vrije verkeer).

Die navordering zal dan dienen te gebeuren ten laste van de personen die gelden als schuldenaar van de douanerechten m.b.t. de aangifte waarmee de goederen voor het vrije verkeer werden aangegeven (cfr. art. 77, lid 3 DWU; schuldenaar is de persoon in wiens naam de aangifte voor het vrije verkeer is ingediend en in geval van indirecte vertegenwoordiging is ook de persoon voor wiens rekening de aangifte werd ingediend hoofdelijk medeschuldenaar.)

De schuldenaar van de douaneschuld kan enkel aan die navordering van douaneschulden ontsnappen indien hij kan aantonen dat hij in toepassing van art. 119 DWU recht heeft op kwijtschelding van de nagevorderde aanvullende douaneschuld (art. 119 DWU is de "overname" van art. 220, lid 2, b) CDW).

Om zulke kwijtschelding te bepleiten moet de persoon van wie rechten worden nagevorderd bewijzen dat het feit dat de douaneadministratie initieel een lager bedrag dan het wettelijk verschuldigde bedrag heeft geïnd:

² https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/registered_exporter_system_rex_-_guidance_document_v1_en.pdf

³ https://financien.belgium.be/nl/douane_accijnzen/ondernemingen/facilitatie/rex-de-zelfcertificatie

- te wijten is aan een vergissing van de bevoegde autoriteiten;
- die de betrokken schuldenaar redelijkerwijze niet zelf had kunnen ontdekken;
- waarbij de betrokken schuldenaar te goeder trouw heeft gehandeld.

Wat dat betreft dient nog te worden opgemerkt dat artikel 119, lid 3, par. 1 DWU erop neerkomt dat wanneer de preferentiële oorsprong van goederen dient te worden bewezen aan de hand van certificaten, afgegeven door de bevoegde autoriteiten van derde landen, de afgifte van een onjuist certificaat door zulke bevoegde autoriteit wordt aangemerkt als een "vergissing van de bevoegde autoriteiten die de schuldenaar redelijkerwijze niet had kunnen ontdekken". (het voorgaande wordt dan op zijn beurt genuanceerd door 119, lid 3, par.2 UCC, ivm gevallen waarin de exporteur onjuiste informatie heeft verstrekt).

Een bedenking die hierbij kan worden gemaakt is dat het af te wachten valt hoe het Hof van Justitie dat art. 119, lid 3 , par. 1 DWU zal interpreteren in de context van het systeem van geregistreerde exporteurs (REX).

In het REX-systeem wordt het attest van oorsprong immers niet afgegeven door een autoriteit van een derde land, maar door een in dat land geregistreerde exporteur, die weliswaar in zekere mate wordt gecontroleerd door de daartoe bevoegde autoriteiten in zijn land van vestiging (zie art. 108 IA).

In die zin zou het zelfs mogelijk zijn dat het REX-systeem het moeilijker zal maken voor een in het kader van een navordering aangesproken schuldenaar om te bewijzen dat er sprake is van "een vergissing van de bevoegde autoriteiten die hij redelijkerwijze niet kon ontdekken". Zoals gesteld moet rechtspraak van het Hof van Justitie over dit punt worden afgewacht.

Los van het voorgaande: Zelfs als de betrokken schuldenaar kan aantonen dat er sprake is van een vergissing van de bevoegde autoriteiten die hij redelijkerwijze niet had kunnen ontdekken, moet hij om op grond van art. 119 DWU kwijtschelding van de nagevorderde douaneschuld te kunnen krijgen bovendien aantonen dat hij zijnerzijds te goeder trouw heeft gehandeld.

Uit artikel 119, lid 3, par. 3 DWU blijkt dat de betrokken schuldenaar zelf een actief bewijs moet leveren van zijn goede trouw (bewijslast drukt op schuldenaar die kwijtschelding wil verkrijgen).

Het aangehaalde artikelonderdeel stelt nl. expliciet dat de betrokkene om zijn "te goeder trouw handelen" te bewijzen, moet aantonen dat hij in de periode van de betreffende handelstransacties het nodige heeft gedaan om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden voor een preferentiële behandeling werd voldaan.

Meer concreet betekent dit dat de betrokken schuldenaar zelf het bewijs zal moeten leveren dat hij zelf actieve gedragingen heeft gesteld om te controleren of de betrokken goederen wel degelijk de betreffende preferentiële oorsprong hadden en dat hij ondanks die gedane inspanningen toch wordt geconfronteerd met het feit dat de goederen toch niet de op het attest van oorsprong vermelde oorsprong hebben.

Concreet zou – zeker wanneer de importeur grotere volumes afneemt van de exporteur – het aan te raden zijn dat de importeur zelf de productie-inrichtingen van de exporteur bezoekt en daar zelf vraagt om inzage te krijgen van de administratie van de exporteur om – voor zover mogelijk – zich ervan te vergewissen dat de door de exporteur geleverde goederen wel degelijk de preferentiële oorsprong hebben die de exporteur eraan toedicht.

Het is aan te raden dat de importeur een goede documentatie bijhoudt van zulk eventueel bedrijfsbezoek en van alle informatie die hij daarbij heeft opgevraagd.

Bij kleinere volumes die de importeur van een bepaald exporteur afneemt, kan de exporteur zich “proberen in te dekken” door via correspondentie zo veel mogelijk documentatie op te vragen van zijn exporteur over de van hem afgenomen goederen en vooral over de plaats waar welk stadium van de productie plaatsvindt, en over de origine van de grondstoffen die daarbij zijn gebruikt.

Als de betrokkene dan achteraf toch geconfronteerd zou worden met een navordering kan hij het doen van die bedrijfsbezoeken/het vragen van die bijkomende informatie dan aanhalen als een element dat bijdraagt aan het bewijs van zijn “goede trouw” in de zin van art. 119, lid 3, par. 3 DWU.

Hierbij moet onmiddellijk en uitdrukkelijk worden opgemerkt dat het doen van zulke bedrijfsbezoeken/ vragen van extra informatie aan de exporteur een rol kan spelen in het aantonen van de goede trouw, maar dat dat op zichzelf niet doorslaggevend is bij de vraag of aan de dat aan de goede trouw vereiste is voldaan (Een bedrijfsbezoek is een element dat de betrokkene in zijn voordeel kan invoeren, maar vormt op zichzelf geen volledig bewijs van de “goede trouw”).

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat Europese Commissie in de laatste jaren de vereiste van goede trouw steeds strikter interpreteert en dat zij dus steeds minder geneigd is om te aanvaarden dat de betrokkene zijn “goede trouw” heeft bewezen.

De douaneadministratie moet zich wat dat betreft ook schikken naar de standpunten van de Commissie terzake, en dus de Commissie volgen in haar strikte interpretatie.

Voor alle volledigheid wordt ook gewezen op de laatste paragraaf van art. 119, lid 3 DWU waaruit blijkt dat een tot betaling aangesproken schuldenaar zich niet op zijn goede trouw kan beroepen indien de Commissie door middel van een bericht in het Publicatieblad van de Europese Unie heeft laten weten dat er gegronde twijfel bestaat over de correcte toepassing van de preferentiële regeling door het begunstigde land of gebied.

Tot slot moet hier ook nog duidelijk worden gesteld dat een certificaat van oorsprong wordt verworpen omdat het certificaat een vervalsing is (en dus niet gewoon een daadwerkelijk door een bevoegde overheid/persoon afgegeven certificaat dat naderhand incorrect blijkt te zijn), toepassing van artikel 119 DWU uitgesloten is.

Een vals certificaat is immers geen certificaat dat is afgegeven door “een bevoegde autoriteit”, zodat er in het geval van een vals certificaat uiteraard geen sprake kan zijn van een vergissing van een bevoegde autoriteit.

Conclusie: Ook wanneer het REX-systeem volledig zal zijn uitgerold, blijft het mogelijk dat een attest van oorsprong dient te worden verworpen (cfr. art. 107 en 109 IA).

In dat geval zal de douaneadministratie verplicht zijn om een eventuele aanvullende douaneschuld na te vorderen bij de persoon of personen die gelden als douaneschuldenaar m.b.t. de aangifte waarmee de in het geding zijnde goederen voor het vrije verkeer zijn aangegeven (art. 77, lid 3 DWU).

De persoon die wordt aangesproken tot betaling van de aanvullende douaneschuld kan dan eventueel pogen om kwijtschelding te verkrijgen van de nagevorderde schuld op grond van artikel 119 DWU (overname van art. 220, lid 2, b CDW).

Die persoon dient dan wel te bewijzen dat hij voldoet aan alle door dat artikel 119 DWU vooropgestelde voorwaarden.

Zulk bewijs zal moeilijk te leveren zijn, maar dit hangt uiteraard mede af van de omstandigheden van het concrete dossier.

15. Hoe kan een Europese invoerder het gebruik van valse oorsprongscertificaten voorkomen?

Antwoord:

Uiteraard dient de invoerder in de eerste plaats de checks te doen waartoe hij wettelijk verplicht wordt door art. 102, lid 3 IA (controleren of exporteur in REX-systeem is opgenomen als totale waarde zending hoger is dan 6000 euro, controleren of attest van oorsprong overeenstemt met de vereisten opgenomen in bijlage 22-07 bij DA).

Daarnaast kan de Europese invoerder door het doen van bedrijfsbezoeken bij de exporteur van wie hij goederen afneemt en door van hem te verlangen dat deze gedetailleerde informatie geeft over de plaats van productie of bewerking van de betreffende goederen en over de origine van de grondstoffen die daarbij worden gebruikt, het risico dat hij zal worden geconfronteerd met navorderingen wegens de verwerping van certificaten van oorsprong zo veel mogelijk proberen te verminderen. Ook kan hij trachten informatie te verkrijgen via derden die zijn gevestigd in het land van de exporteur.

De Administratie erkent dat het wellicht onmogelijk is voor een importeur om het risico dat hij zal worden geconfronteerd met een navordering ingevolge de verwerping van een certificaat van oorsprong volledig uit te sluiten.

Dit doet echter niets af aan de onontkoombare vaststelling dat ook na de inwerkingtreding van het DWU, net zoals dat het geval is/was onder het CDW, de douaneadministratie verplicht zal zijn om invoerrechten na te vorderen ten laste van de importeur ingeval van de verwerping van een certificaat van oorsprong.

Zoals het Hof van Justitie in randnr. 39 en 40 van het arrest Lagura (zaak C-438/11) heeft aangehaald, kan de navordering van invoerrechten ten laste van een importeur die te goeder trouw certificaten van oorsprong/factuurverklaringen/attesten van oorsprong waarin de exporteur de oorsprong bevestigt voorlegde, maar waarbij naderhand is gebleken dat die certificaten/factuurverklaringen onjuist waren, als "hard" overkomen, maar moet zulke importeur zich erbij neerleggen dat de mogelijkheid dat hij wordt geconfronteerd met navorderingen wegens de verwerping van certificaten/verklaringen van oorsprong/attesten van oorsprong, een "normaal handelsrisico" is bij de invoer van goederen waarbij aanspraak wordt gemaakt op een preferentieel tarief.

Zoals het Hof van Justitie in randnr. 30 van het arrest Lagura aangeeft, is het aan de betrokken importeur om in zijn met de exporteur afgesloten (verkoops)contract clausules op te nemen waarin de exporteur de importeur vrijwaart voor de financiële schade die de importeur zou kunnen lijden door navorderingen van invoerrechten ingevolge de verwerping van certificaten/verklaringen/attesten van oorsprong.

DOUANEWAAARDE

16. Art. 128 I.A. stelt dat wanneer de goederen verkocht worden op het moment dat ze in een douane-entrepot zijn opgeslagen, de transactiewaarde zal bepaald worden op basis van deze verkoop.

Wat indien de goederen meer dan eenmaal worden verkocht terwijl ze zich in het douane-entrepot bevinden?

Antwoord:

Volgens de 'Guidance' die we op 11 april 2016 hebben ontvangen wordt de douanewaarde bepaald op basis van de prijs van de verkoop die plaatsvindt tijdens de opslag in entrepot indien:

- Er geen verkoop was onmiddellijk voorafgaand aan het binnenbrengen van de goederen in het douanegebied van de EU, en
- Er is een verkoop die plaatsvindt in het douane-entrepot maar dit is geen verkoop tussen twee EU partijen, en
- De verkoop die plaatsvindt in het douane-entrepot voldoet aan de voorwaarden van het artikel 70§3 van het DWU:
 - er zijn geen beperkingen ten aanzien van de overdracht of het gebruik van de goederen door de koper behalve deze bij wet opgelegd, de geografische beperkingen of de beperkingen die de douanewaarde niet aanzienlijk beïnvloeden;
 - de verkoop of de prijs is niet afhankelijk gesteld van enige voorwaarde of prestatie waarvan de waarde niet kan worden vastgesteld;
 - geen enkel deel van de opbrengst van elke latere wederverkoop of overdracht of later gebruik van de goederen door de koper komt direct of indirect ten goede aan de verkoper tenzij een toepasselijke aanpassing kan worden aangebracht;
 - koper en verkoper zijn niet verbonden of hun verbondenheid is niet van dien aard dat de prijs erdoor wordt beïnvloed.

Er moet tevens worden opgemerkt dat de verkoop die in aanmerking dient te worden genomen voor de bepaling van de douanewaarde aan de criteria moet voldoen van 'goederen verkocht voor uitvoer' maar in de context van art. 128§2 IA.

17. Is het steeds de prijs van de laatste verkoop die moet gebruikt worden als transactiewaarde? Bevestig a.u.b.

Antwoord:

In het kader van art. 128§1 IA is het altijd de laatste verkoop voor het binnenbrengen in het douanegebied van de Unie voor zover deze verkoop een 'verkoop voor uitvoer' betreft en het geen verkoop betreft tussen EU-partijen.

Voor wat betreft art. 128§2 IA, zie het antwoord op vraag 16.

18. In bevestigend geval vermoeden we dat eveneens de INCOTERMS van deze transacties van belang zullen zijn. Bijvoorbeeld: Wanneer er 3 betrokken partijen zijn (A, B en C), dan dient de verkoopprijs van de transactie A naar B gebruikt te worden in het geval dat de goederen worden aangegeven in naam van B (C- of D termen) en de prijs van de transactie B naar C moet gebruikt worden in het geval de goederen worden aangegeven in naam van C (E- of F terms). Vraag: is dit correct?

Antwoord:

Inzoverre dat het antwoord op de vorige vraag 'ja' is, is de bepaling van de verkoop die moet dienen voor de douanewaarde onafhankelijk van de aard van de gebruikte incoterms. Deze dienen later te worden toegepast.

19. Art. 128, lid 2 IA: 'Wanneer de goederen voor uitvoer naar het douanegebied van de Unie worden verkocht niet vóórdat zij dat douanegebied zijn binnengebracht, maar terwijl zij zich in tijdelijke opslag bevinden of onder een andere bijzondere regeling zijn geplaatst dan de regeling intern douanevervoer, bijzondere bestemming of passieve veredeling, dan wordt de transactiewaarde op basis van die verkoop vastgesteld.'

De vraag is: Hoe moet dit artikel geïnterpreteerd worden?

Ik lees daarin dat indien er geen transactie is voorafgaande aan het binnenbrengen van de goederen in de EU ,en de goederen (onder andere) onder de regeling entrepot (7100) worden geplaatst, deze laatste transactiewaarde moet gebruikt worden.

In alle andere gevallen mag een eerdere transactiewaarde gebruikt worden. Geldt deze regel vanaf 1/5/2016?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 16. Het artikel 128 IA is toepasselijk sinds 1 mei 2016.

20. Waarde – verband tussen de paragrafen 1 en 2 van art. 128 IA

Uit de bewoordingen van paragraaf 2 kan o.i. besloten worden dat deze paragraaf enkel van toepassing is wanneer geen 'verkoop voor uitvoer' kan geïdentificeerd worden vóórdat de betrokken goederen worden binnengebracht in het douanegebied van de EU en vóórdat deze onder de regeling tijdelijk opslag of onder een speciale procedure anders dan interne transit, bijzondere bestemming of passieve veredeling werden geplaatst.

Een dergelijke situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen wanneer niet-Unie goederen worden overgebracht (zonder bijhorende verkooptransactie) van een derde land naar een douane-entrepot gelegen binnen de EU. In dergelijke situatie vindt er geen verkoop van de goederen plaats vóórdat zij in het douanegebied van de EU worden

binnengebracht. De eigenlijke verkoop geschiedt pas later en zal normaal gezien resulteren in de uitslag uit entrepot. Daar er geen verkoop plaatsvond vóórdat de goederen werden binnengebracht in het EU douanegebied, kan er dus ook geen ‘verkoop voor uitvoer’ worden vastgesteld. De verkoop van de goederen vindt pas plaats terwijl de goederen onder het regime douane-entrepot staan; deze verkoop binnen het douane-entrepot kan dus aanzien worden als ‘verkoop voor uitvoer’, en bijgevolg zal deze de basis vormen voor bepaling van de transactiewaarde van de goederen.

Ingeval men toch een ‘verkoop voor export’ zou kunnen identificeren vóór het binnenbrengen van de goederen in het EU douanegebied (en vóór hun inslag in douane-entrepot), dan is paragraaf 2 o.i. niet langer toepasbaar, en dient men de bepalingen van paragraaf 1 te volgen voor de vaststelling van de transactiewaarde.

Deelt de Belgische douane deze visie?

Antwoord:

Ja. De eerste draft van de guidelines van de Commissie is duidelijk op dat punt. Artikel 128§2 IA moet worden samen gelezen met de eerste paragraaf van hetzelfde artikel (pagina 7 van de draft guidelines). Indien de verkoop voor uitvoer plaatsheeft voor het binnenbrengen in het douanegebied van de Unie en dus vóór de opslag in entrepot moet de transactiewaarde bepaald worden volgens de bepalingen van het artikel 128§1.

21. Opeenvolgende verkopen (kettingverkopen) die plaatsvinden in het douane-entrepot.

Dit scenario sluit verder aan bij de eerste vraag: niet-Unie goederen worden overgebracht van een derde land naar een douane-entrepot binnen de EU, met de bedoeling om deze later te verkopen en in het vrij verkeer te brengen. Terwijl de goederen opgeslagen zijn in het douane-entrepot, worden deze verschillende malen doorverkocht.

Bij opeenvolgende verkopen in een douane-entrepot, dient men o.i. paragraaf 2 toe te passen en de ‘verkoop voor uitvoer’ te identificeren, waarbij deze verkoop de bepalend is voor het vastleggen van de transactiewaarde. Dit is dus niet noodzakelijk de laatste verkoop in de ketting.

Voor bepaling van het begrip ‘verkoop voor uitvoer’ dienen o.i. de regels die zijn vastgelegd in de GATT (General Agreement on Tariffs and Trade) en de Wereld Douane Organisatie gevolgd te worden.

Deelt de Belgische Douane deze visie?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 16. Desalniettemin blijft deze vraag open in de mate dat de Commissie niet geantwoord heeft op de vraag die zich stelt in geval van opeenvolgende verkopen waarbij de persoon die de goederen in het vrije verkeer brengt niet in het bezit is van de factuur van een eerdere verkoop die als basis geldt voor het bepalen van de douanewaarde.

Het [Tariefbericht 562 van 10/06/2016](#)⁴ (punt 1.3) legt gedetailleerd uit hoe deze opeenvolgende verkopen (waarvoor de Commissie nog geen richtlijnen heeft verschaft) correct interpreteren. De richtlijnen van het tariefbericht zijn dus van toepassing tot ander order.

22. Interpretatie van art. 128§1 IA.

Uit de paragraaf 1 dient men te begrijpen dat de transactiewaarde gebaseerd moet zijn op de ‘verkoop voor uitvoer’ onmiddellijk voorafgaand aan het binnenbrengen van de goederen in het douanegebied van de EU.

Opeenvolgende verkopen van dezelfde goederen, dewelke plaatsvonden vóór de ‘verkoop voor uitvoer’ onmiddellijk voorafgaand aan het binnenbrengen van de goederen in het douanegebied van de EU (m.a.w., de zogenaamde ‘first sales’ of ‘earlier sales’), zullen niet langer kunnen weerhouden worden als basis voor de bepaling van de transactiewaarde voor de douane, behalve voor de tijdelijke en aan voorwaarden verbonden uitzonderingsmaatregel tot en met 31/12/2017, zoals bepaald door artikel 347 van de Uitvoeringsverordening.

Wanneer opeenvolgende verkopen plaatsvinden, waarvan er verschillende zouden kunnen in aanmerking komen als een ‘verkoop voor uitvoer’, dan dient de transactiewaarde gebaseerd te worden op de ‘laatste’ (en dus niet de ‘eerdere’ verkopen of ‘first sales’ / ‘earlier sales’) verkoop voor uitvoer vooraleer de goederen worden binnengebracht in het douanegebied van de EU.

Voor bepaling van het begrip ‘verkoop voor uitvoer’ dienen o.i. de regels die zijn vastgelegd in de GATT (General Agreement on Tariffs and Trade) en de Wereld Douane Organisatie gevolgd te worden.

Deelt de Belgische douane deze visie?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 17. De notie ‘verkoop voor uitvoer’ blijft effectief onveranderd.

23. Verdwijnen van douane-entrepot type D en eventuele impact op het bepalen van de douanewaarde op basis van verkoop voor binnenbrengen in de EU ongeacht volgende verkoop in douane-entrepot (art. 128§2 IA vindt geen toepassing?)

Antwoord:

De paragrafen 1 en 2 van het artikel 128 IA moeten samen worden gelezen:

- Wanneer er een verkoop ‘voor uitvoer’ is voor de aankomst in de EU moet de waarde van deze verkoop in aanmerking worden genomen voor de bepaling van de douanewaarde.
- Zo niet is art. 128§2 IA van toepassing.

⁴ http://tarweb.minfin.fgov.be/itarbel_ext/docs/TB562.doc

24. Verdwijnen van douane-entrepot type D en eventuele impact op het bepalen van de douanewaarde wanneer er geen verkoop is voor inslag in douane-entrepot en er vervolgens verschillende verkopen onder de regeling douane-entrepot plaatsvinden. Op basis van welke verkoop zal de douanewaarde worden bepaald?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 16.

25. Goederen in entrepot type D geplaatst vóór 01/05/2016 kunnen na deze datum aangezuiverd worden volgens de bepalingen van de huidige wetgeving (CDW). Dit betekent dat het tot 31/12/2018 nog steeds mogelijk zal zijn om voor deze goederen de douanewaarde te gebruiken die werd aangegeven bij inslag in het entrepot.

Vraag: is dit correct?

Onder het nieuwe DWU zal een douane-entrepot type D niet meer bestaan. Vergunningen entrepot type D worden vanaf 1 mei 2016 aanzien als een douanevergunning particulier douane-entrepot. De regeling entrepot type D kan nog steeds aangezuiverd worden na 1 mei 2016 door toepassing van de bepalingen uit de oude wetgeving. Dit betekent dat goederen geplaatst onder deze regeling vóór 1 mei 2016, kunnen ingeklaard worden op basis van de (lagere) douanewaarde bij binnenkomst. Echter zullen deze goederen ten laatste met ingang van 1 januari 2019 ingeklaard worden volgens de nieuwe UCC regelgeving.

In dit geval, dient men zich ervan bewust te zijn dat er mogelijk voor één specifiek product verschillende douanewaardes aangegeven kunnen worden, afhankelijk van de datum waarop de goederen in het douane-entrepot geplaatst werden, vóór of na 01/05/2016.

Vraag: is dit correct?

Antwoord:

Dit is correct.

26. Goederen die vóór 1 mei 2016 geplaatst werden in een entrepot type D kunnen na deze datum uit dit entrepot worden uitgeslagen overeenkomstig de bepalingen van het Communautair Douanewetboek.

Dit betekent dat het voor deze goederen tot 31 december 2018 nog steeds mogelijk zal zijn de douanewaarde van deze goederen te gebruiken die werd aangegeven op het ogenblik van inslag in het entrepot.

Is dit correct?

Antwoord:

Dit is correct.

In de nieuwe Code wordt de entrepotregeling type D niet langer voorzien. Vanaf 1 mei 2016 zullen dergelijke vergunningen entrepot type D beschouwd worden als vergunningen voor

een particulier entrepot. De entrepotregeling type D mag nog steeds aangezuiverd worden na 1 mei 2016 volgens de bepalingen van de oude Code. Dit betekent dat goederen die voor 1 mei 2016 onder deze regeling werden geplaatst kunnen uitgeslagen worden op basis van de (lagere) waarde bij inslag. Niettemin zullen dergelijke goederen vanaf 1 januari 2019 worden uitgeslagen op basis van de (hogere) douanewaarde.

27. In dit geval moeten de douaneautoriteiten zich ervan bewust zijn dat het mogelijk is dat voor een specifiek product verschillende douanewaardes kunnen worden aangegeven afhankelijk van het tijdstip waarop de goederen in het douane-entrepot werden geplaatst voor of na 1 mei 2016. Is dit correct?

Antwoord:

Dit is correct.

28. Ervan uitgaande dat een douane-entrepot type D niet meer zal bestaan na 01/05/2016, bestaat er geen noodzaak om de waarde van de goederen aan te geven wanneer de goederen onder de regeling entrepot worden geplaatst. Bijgevolg zal er ook geen factuur vereist zijn wanneer de goederen onder de regeling douane-entrepot worden geplaatst. Is dit correct?

Antwoord:

In principe dient momenteel bij plaatsing onder alle regelingen particulier entrepot of publiek entrepot type A bij de aangifte tot plaatsing een factuur of verzendingsnota te worden toegevoegd. Deze regel zal niet worden gewijzigd.

29. Gelet op het feit dat de methode voor het bepalen van de douanewaarde op basis van de productiekost de enige mogelijkheid zal zijn die overblijft, vragen wij ons af of er richtlijnen ter bepaling van de productiekost kunnen besproken worden.

Antwoord:

De wijze van de berekening van rechten voorzien in art. 86§5 DWU is vergelijkbaar met de in het huidige artikel 591 van het Toepassingswetboek voorziene berekeningswijze. Deze laat toe om onder bepaalde voorwaarden de kosten van veredeling te gebruiken als basis voor de douanewaarde met gedeeltelijke vrijstelling van invoerrechten.

Vanaf nu is dit de regel en er is geen enkele voorafgaandelijke voorwaarde meer vereist.

De 'guidance' van EU COM geeft aan dat de kosten van de veredeling die buiten het douanegebied van de EU plaatsvindt de douanewaarde zou moeten zijn van de veredelingsproducten op het moment van aanvaarding van de douaneaangifte van het in het vrij verkeer brengen verminderd met de statistische waarde van de goederen die tijdelijk werden uitgevoerd op het ogenblik dat ze onder de regeling passieve veredeling werden geplaatst.

Veronderstellen we een veredelingsproduct dat een douanewaarde heeft van 5.000,00 EURO en dat onderworpen is aan een recht van 4 %. Dit product werd geproduceerd uit goederen die tijdelijk werden uitgevoerd met een statistische waarde (vermeld op de uitvoeraangifte) van 2.000,00 EURO.

De kost van de veredeling die gebeurd is buiten het douanegebied van de Unie zal 3.000,00 EURO zijn (5.000,00 EURO - 2.000,00 EURO).

Het bedrag aan te betalen rechten bedraagt dan $4\% \times 3.000,00$ EURO zijnde 120,00 EURO.

Wanneer de rechten op de veredelingsproducten na passieve veredeling specifieke rechten zijn (bv. €400/ton), dan moet de formule van artikel 75 DA toegepast worden.

(Douanewaarde van het veredelingsproduct – Statistische waarde van de uitgevoerde goederen) x invoerrechten op het veredelingsproduct

Douanewaarde van de veredelingsproducten

Voorbeeld:

- Douanewaarde van het veredelingsproduct: €400/ton

- Statistische waarde van de goederen die tijdelijk werden uitgevoerd, deel van het veredelingsproduct: €200

- Bedrag van de invoerrechten van toepassing op het veredelingsproduct zonder passieve veredeling: €420/ton

Bedrag van de invoerrechten voor 1 ton veredelingsproducten: $[(€400 - €200) \times €420] / €400$
= €210

Wanneer de belasting op de veredelingsproducten zowel ad valoremrechten bevatten (percentage op de douanewaarde) als specifieke rechten, dan worden beide berekeningen afzonderlijk uitgevoerd en de bedragen opgeteld.

DOUANESCHULD

30. Douaneschuld / Actieve Veredeling

Wat betreft de artikelen 85§1 en 86§3 DWU hadden wij graag vernomen wat de criteria zijn om te bepalen wanneer welk artikel mag toegepast worden en op welke manier deze keuze bij de plaatsing onder de regeling dient kenbaar gemaakt te worden?

De vraag vloeit voort uit een nota van de Engelse douane (customs information paper 06) betreffende actieve veredeling waarin vermeld wordt dat het aan de keuze van de aangever overgelaten wordt te opteren voor één van beide artikelen zonder dat daarbij criteria vermeld worden.

Antwoord:

De keuze van de berekeningswijze (artikel 85§1 of 86§3 van het DWU) moet worden vermeld in vak 16 "Aanvullende informatie" van de vergunningsaanvraag en vervolgens in de vergunning.

Indien de marktdeelnemer een andere berekeningswijze wenst te gebruiken dan deze die al gekozen is in vak 16 van de vergunning, moet hij naast zijn eerste keuze vermelden dat de berekening van de rechten ook mag gebeuren volgens het andere artikel van het DWU.

Bijvoorbeeld: "In geval van een douaneschuld zal het bedrag van de invoerrechten berekend worden overeenkomstig artikel 86§3 van het Wetboek. Op verzoek van de aangever kan de berekening van de rechten echter ook gebeuren overeenkomstig artikel 85§1 van het Wetboek".

Om deze faciliteit te kunnen toestaan, is het noodzakelijk dat de economische voorwaarden voor de twee berekeningsmethoden vervuld zijn.

De methode in vak 16 van de vergunning is van toepassing op de hoofdveredelingsproducten (veredelingsproducten waarvoor de vergunning voor actieve veredeling is verleend).

Zelfs wanneer één enkele methode voor de berekening van de rechten is vermeld in de vergunning, kan de aangever op verzoek de andere methode kiezen voor de secundaire veredelingsproducten (andere veredelingsproducten dan de hoofdveredelingsproducten die onvermijdelijk als bijproduct van de veredeling ontstaan).

Wanneer een douaneschuld ontstaat voor producten in niet-veredelde staat, wordt de berekening steeds uitgevoerd volgens artikel 85§1 van de DWU.

Begrijpen wij het goed dat een onderneming die voor 1 mei 2016 beschikt over een vergunning "actieve veredeling" (AV) en een vergunning "behandeling onder douanetoezicht" (BOD) nu over een vergunning "actieve veredeling" (berekening douaneschuld volgens 86§3 DWU) en een vergunning "actieve veredeling" (berekening douaneschuld volgens art. 85 DWU) dient te beschikken?

Aangezien de keuze van berekeningswijze dient te gebeuren voor dat de goederen onder de regeling 'actieve verdeling' worden geplaatst, kunnen de goederen die onder de vergunning "actieve veredeling" (berekening douaneschuld volgens art. 86§3 DWU) zijn geplaatst vervolgens onder een vergunning "actieve veredeling" (berekening douaneschuld volgens art. 85 DWU) worden geplaatst met aanzuivering van de voorgaande regeling (51/51 aangifte naar analogie met de vroegere 91/51 aangifte) waarbij vervolgens de goederen in het vrije verkeer worden gebracht waarbij de douaneschuld op basis van art. 85 DWU wordt berekend (40/51 aangifte naar analogie met de vroegere 40/91 aangifte)?

Antwoord:

Er bestaan, zoals uitgelegd in de Gids SPE, drie situaties met drie verschillende antwoorden:

- Een marktdeelnemer bezat een vergunning AV en een vergunning BOD omdat hij in functie van de verschillende verdelingen geïnteresseerd is in de twee berekeningsmethoden van de douaneschuld.

Een marktdeelnemer kan voortaan over één enkele AV-vergunning beschikken waarin een berekeningsmethode van de douaneschuld wordt gekozen op basis van een artikel van het DWU met de mogelijkheid om de andere methode te kiezen.

- Onder dekking van het oude Wetboek (CDW), bezat een marktdeelnemer een vergunning AV en een vergunning BOD die betrekking hadden op dezelfde veredeling/behandeling. Deze vergunningen blijven geldig na 1 mei 2016 en tot het einde van hun geldigheidsduur,

zoals voorzien is in de slotbepalingen. Hij bezat evenwel twee aparte vergunningen omdat hij het voornemen had om een deel van de behandelde goederen te wederuitvoeren en het andere deel in vrij verkeer te brengen.

Het DWU vereist niet langer de verplichting om voornemens te zijn weder uit te voeren. Hij kan dus, indien voldaan wordt aan de economische voorwaarden, opteren voor een enkele vergunning met als enige berekeningswijze van de douaneschuld, artikel 85§1 van het DWU.

- Een marktdeelnemer bezit een vergunning AV en een vergunning BOD die betrekking hebben op dezelfde veredeling/behandeling. Deze vergunningen blijven geldig na 1 mei 2016 en tot het einde van hun geldigheidsduur, zoals voorzien is in de overgangsbepalingen. Hij bezat twee aparte vergunningen omdat hij het voornemen had om een deel van de behandelde goederen te wederuitvoeren en het andere deel in vrij verkeer te brengen. Deze goederen werden reeds geplaatst onder dekking van deze vergunningen.

Voor de goederen die onder dekking van de vergunning BOD (die geldig blijft na 1 mei 2016 en die als vergunning AV mag worden gebruikt - zie bijlage 90 DA) zijn geplaatst, wordt de berekeningswijze van de douaneschuld voor goederen (in half-veredelde of veredelde staat) die in het vrije verkeer worden gebracht, vermeld in artikel 85, §1 van het DWU. Voor deze goederen wordt code 91 nog gebruikt, maar enkel bij de aanzuivering van de regeling (bv. 4091 in het geval van in het vrije verkeer brengen of 3191 in het geval van wederuitvoer).

Voor de goederen die onder dekking van de vergunning AV (die geldig blijft na 1 mei 2016 en die als vergunning AV mag worden gebruikt - zie bijlage 90 DA) zijn geplaatst, wordt de berekeningswijze van de douaneschuld voor de veredelingsproducten die in het vrije verkeer worden gebracht, vermeld in artikel 86, §3 van het DWU.

In dit geval mag de vergunninghouder de tarieven van artikel 85, §1 (die overeenstemmen met de BOD) niet meer toepassen overeenkomstig artikel 122, letter c) van het CDW omdat dit geval niet is voorzien in bijlage 90, iteratie 15 DA.

ZEKERHEIDSTELLING

31. Op welke wijze dient de zekerheid te worden bepaald indien geen vrijstelling kan verleend worden? M.b.t. deze vraag dient het begrip “zending” nader te worden toegelicht.

Antwoord:

Momenteel (18/12/2017) zijn er besprekingen gaande op Europees niveau met het oog op de wijziging van art. 84 DA (artikel dat voorwaarden voor vermindering en vrijstelling van zekerheid voor potentiële douaneschuld vaststelt).

Die besprekingen lijken in een richting te gaan dat een lidstaat bij de beslissing over het al dan niet toestaan van een vermindering/vrijstelling – en dan meer bepaald bij de beoordeling van de financiële draagkracht van de operator - “meer” rekening zal kunnen houden met de waarschijnlijkheid/het risico dat de douaneschulden waarvoor de zekerheid moet worden gesteld ook effectief zal ontstaan.

De overige voorwaarden voor de vermindering/vrijstelling lijken te zullen worden behouden.

Zelfs wanneer de besprekingen in dezelfde richting blijven evolueren, zal het mogelijk nog tot het einde van 2018 duren totdat een eventuele wijziging van art. 84 DA van kracht wordt.

Tot nader bericht zal de administratie de “omzendbrief doorlopende zekerheid inzake douaneschulden” (DI 860.792) verder toepassen.

Het onderstaande betreft een algemeen overkoepelend antwoord m.b.t. zekerheidsstelling.

Voor wat betreft rechten die potentieel zouden kunnen ontstaan, wordt het bepalen van de hoogte van de zekerheidsstelling gestuurd vanuit het principe van risico - inschatting. Borgstellingen dekken immers de financiële risico's af waarvan de Douane van oordeel is dat ze daadwerkelijk aanwezig zijn. Het spreekt evenwel voor zich dat de redenen om verlaagde borgstellingen toe te kennen te vinden zijn in de wettelijke bepalingen, maar ook dat de wettelijke bepalingen een belangrijke mate van discretionaire bevoegdheden ter zake geven aan de douaneautoriteiten. Dat is logisch, de nationale administraties kennen de bedrijven waarmee ze handelen en voeren audits en boekhoudkundige controles uit om een op feiten gebaseerde risico-inschatting te maken m.b.t. de eigen middelen van de EU. Bovendien beschikken de nationale douaneadministraties over een uitgebreide trackrecord van de private partners die zekerheden moeten stellen.

Vergunningen voor douaneregelingen die voor 1 mei 2016 werden afgegeven en die na 1 mei blijven voortbestaan zullen wat zekerheidsstelling betreft niet worden aangepast tot aan de herbeoordeling, tot het afleveren van een nieuwe vergunning of, dat spreekt voor zich en is altijd van toepassing, ingeval de douane oordeelt dat er een verhoogd risico optreedt.

De doorlopende zekerheid kan gesteld worden zowel als forfaitaire zekerheid dan als zekerheid dewelke voortdurend aan- en afgeschreven wordt. In het laatste geval houdt de douane een zekerheids-comptabiliteit. Bedoeling is om in de toekomst te evolueren naar wat in het DWU wordt beschreven als een “Guarantee Management System” dat ook grensoverschrijdend zal kunnen worden gebruikt.

In beide gevallen echter zal eerst het referentiebedrag bepaald worden. De hoogte van het referentiebedrag is enerzijds afhankelijk van het goederenvolume en anderzijds van het risico dat de douane meent te lopen dat schulden die mogelijk kunnen ontstaan niet contant of met uitstel van betaling zouden voldaan worden.

Bovenstaande bepalingen gelden niet voor borgstellingen in het kader van art 45 DWU (zekerheidsstelling voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van beschikkingen), in het kader van art. 244 IA (zekerheidsstelling bij verificatie) en in het kader van doorlopende zekerheidsstelling voor een kredietrekening. AEO's kunnen evenwel, op hun vraag, ook voor de laatste vorm van zekerheidsstelling (kredietrekening) een vermindering toegewezen krijgen.

Wat het GUM betreft, ziet de Belgische douane relatief weinig toepassingsmogelijkheden. Zo bijvoorbeeld zal bij aangiften voor een bijzondere douaneregeling er vaak geen waarde gekend zijn door de overheid: bij vereenvoudiging (EiDR), al dan niet gecombineerd met vrijstelling van kennisgeving, zal de douane niet beschikken over vastgestelde rechten die geheel of gedeeltelijk moeten worden geborgd en via het GUM-systeem moeten worden afgeschreven.

32. Thans is er reeds een zekerheidsstelling vereist om een douane-entrepot te beheren (types A,B,C,D en E). Is een herberekening van deze borgstelling vereist na 01/05/2016 en is in dit bedrag btw begrepen?

Antwoord:

In beraad (zie het antwoord op vraag 31).

33. Bepaalde entrepots (type B en C) werden door de AAD&A erkend als beveiligde entrepots waarvoor een verzekeringscertificaat werd afgeleverd waarbij vrijstelling van zekerheid wordt verleend. Kan deze faciliteit onder het DWU behouden blijven?

Antwoord:

Deze mogelijkheid wordt niet voorzien in het DWU. Bijgevolg kan geen nieuwe vergunning worden afgeleverd met een dergelijke vrijstelling.

Indien men, onder het DWU, in aanmerking wenst te komen voor een vermindering of vrijstelling van zekerheid moet men voldoen aan de voorwaarden zoals vermeld in artikel 84 DA. Wat dit betreft wordt omzendbrief DI 860.792 tot nader bericht verder toegepast.

34. Op welke manier voorziet AAD&A de praktische verwerking onder 1 doorlopende zekerheid te implementeren?

Antwoord:

In beraad (zie het antwoord op vraag 31).

35. Onder welke voorwaarden kan vrijstelling of vermindering van zekerheidsstelling worden verleend bij plaatsing van goederen onder tijdelijke opslag?

Antwoord:

In beraad (zie het antwoord op vraag 31).

36. Kunnen zekerheidsstellingen die in het kader van andere douaneregelingen werden gesteld worden aangewend (globale zekerheid) – zie ook bijlage 32-03 IA?

Antwoord:

in beraad (zie het antwoord op vraag 31).

VERTRAGINGSRENTE

37. Nalatigheidsinteressen

Artikel 114 DWU stelt dat de rentevoet op achterstallen gelijk is aan de door de ECB toegepaste rentevoet vermeerderd met twee punten. Artikel 311 ADWA stelt dat bij laattijdige betaling een interest van 9,60% per jaar verschuldigd is.

Zal artikel 311 AWDA worden geschrapt aangezien o.i. de bepaling van de rentevoet op achterstallen een communautaire materie is geworden of wordt artikel 311 ADWA behouden (maar dan enkel voor accijnzen)?

Antwoord:

Artikel 114 van het DWU stelt dat de nalatigheidsinterest gelijk is aan de door de Europese Centrale Bank toegepaste rentevoet, zoals bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie, vermeerderd met twee punten.

Artikel 311 van de Algemene Wet inzake Douane en Accijnzen stelt dat in geval van een laattijdige betaling, een jaarlijkse intrest van 9,6 % verschuldigd is.

Ingevolge de hiërarchie van de wetgeving, gaat de Europese Verordening, ingegaan op 01 mei 2016, voor op de nationale, Belgische wet, die in een later stadium zal worden aangepast.

Hieruit volgt dat de nalatigheidsintrest, die inzake douanerechten dient te worden toegepast, de volgende is:

- Schulden ontstaan voor 1 mei 2016: 9,6 %
- Schulden ontstaan vanaf 1 mei 2016: rentevoet (toegepast door de ECB) + 2,00 %

Punt 4 van artikel 114 voorziet eveneens dat er geen nalatigheidsintresten zijn indien het in te vorderen bedrag lager ligt dan 10 €.

De rentevoet kan variëren, vermits deze maandelijks wordt gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Inzake accijnzen, blijft de rentevoet van 9,6 % tot nader order van toepassing.

TIJDELIJKE OPSLAG

38. Wat is de impact op de huidige vergunningen tijdelijke opslag, laad- en losplaats enz.

Antwoord:

Vanaf 1 mei 2016 moeten goederen die het douanegebied van de Unie worden binnengebracht bij de douane aangebracht worden op een door de douane goedgekeurde plaats (art 115 DA). Dit is ofwel een RTO ofwel een LLP. Opmerking: in geval de goederen worden aangebracht op een LLP moeten de goederen aangegeven worden voor een douaneregeling op de dag nadat zij werden aangebracht (d.w.z. binnen de 24 u.) (art. 115 lid 2b DA). Let wel: in art. 115 DA zijn specifieke voorwaarden inzake LLP voorzien (o.a. zekerheidsstelling). De huidige omzendbrief LLP zal worden aangepast aan de nieuwe artikels.

Er is geen verplichte koppeling meer aan een douane-entrepot of RTO.

Het verschil tussen een goedkeuring van een los- of laadplaats en een vergunning: LLP of goedgekeurde plaats wordt overeenkomstig het wetboek niet beschouwd als een "vergunning" met de daaraan gekoppelde voorwaarden. De plaatsen moeten wel door de douane worden goedgekeurd volgens nationaal te bepalen regels. De locaties waar de goederen zullen worden aangebracht moeten in de aanvraag voor vereenvoudigde

procedure worden vermeld. De locaties moeten worden goedgekeurd alvorens de vergunning te verlenen.

Overbrenging tussen RTO's:

Aantal betrokken douaneautoriteiten	Aantal vergunninghouders tijdelijke opslag	Voorwaarden
Eén	Eén	Afhankelijk van de analyse van het frauderisico
Twee	Eén	Vergunninghouder TO moet AEO C zijn
Eén	Twee	Beide vergunninghouders moeten AEOC zijn
Twee	Twee	Beide vergunninghouders moeten AEOC zijn

Bijkomend moet hierbij wel nog voor alle overbrengingen aan enkele andere voorwaarden voldaan worden. Hierbij moet voornamelijk de voorwaarde tot het bijhouden van een passende administratie worden aangehaald. De wettelijke bepalingen hieromtrent zijn terug te vinden in artikel 148, lid 4 DWU en in artikel 116 DA en zijn meer gespecificeerd in het antwoord op vraag 66. In de gevallen waarin door de AAD&A de voorraadadministratie van de RTO – houder erkend wordt als een combinatie van een beperkte voorraadadministratie van de RTO – houder zelf én van de algemene voorraadadministratie die AAD&A bijhoudt (de zogenaamde 'goederencomptabiliteit'), zal de vergunninghouder zelf bij overbrenging ook in zijn eigen administratie melding moeten maken van het wegnemen van de goederen – voor wat de uitgaande RTO betreft – en van het ontvangen van de goederen – voor wat de inkomende RTO betreft.

RTO houders die slechts een beperkte voorraadadministratie houden, maar die toch als wettelijk conform wordt aangemerkt door AAD&A vanwege de combinatie met de nationale goederencomptabiliteit van de AAD&A én die wensen goederen over te brengen hetzij tussen verschillende locaties binnen 1 RTO, hetzij tussen verschillende RTO's die onder dezelfde vergunninghouder RTO vallen, zullen door AAD&A als AEOC moeten worden erkend.

M.b.t. de luchtvracht in Zaventem stellen er zich geen technische problemen en wordt de overbrenging van 1 RTO naar een andere IT-matig ondersteund middels CSI-berichten tussen de RTO's.

De overbrenging tussen 2 RTO's geschiedt op basis van een melding in de summier aangifte voor Tijdelijke Opslag. Voor zeevracht wordt in het CUSCAR-bericht de mogelijkheid geboden om de verwijzing naar de RTO-vergunning meerdere malen te wijzigen. Voor 1 mei 2016 kon dit veld slechts éénmaal worden gewijzigd. Voorlopig zal het CUSCAR-bericht enkel kunnen gewijzigd worden door de indiener van het bericht, in de meeste gevallen de scheepsagent. De AAD&A stelt alles in het werk om ook de houder van de RTO deze mogelijkheid te bieden.

De bestaande regeling Transshipment wordt gewijzigd, maar het bericht CUSCAR TS (mini-cuscar) blijft behouden. Het mini-cuscar bericht moet worden gebruikt door de laatste RTO-houder via dewelke de goederen het EU-gebied weer verlaten. Daarmee wordt de

oorspronkelijke CUSCAR aangezuiverd. Het CUSCAR TS bericht kan nooit gebruikt worden voor overbrenging tussen verschillende RTO's of tussen verschillende locaties binnen 1 RTO. In die gevallen moet steeds een wijziging van RTO of van locatie binnen 1 RTO worden ingediend.

Wat CCRM betreft wordt binnen het CUSCAR-bericht een flag voorzien om aan te duiden dat het om Transshipment gaat (PLDA 14.2). Indien deze flag aanwezig is dan wordt het licht op groen gezet. Indien geen flag aanwezig dan is de trigger het Transshipmentbericht.

Indien er overdracht van RTO naar RTO is zal het vrijgave bericht worden verstuurd naar de RTO houder waar de goederen zich bevinden (aanpassing noodzakelijk aan CCRM).

39. De douaneautoriteiten kunnen de overbrenging van goederen in tijdelijke opslag toestaan tussen verschillende ruimtes tijdelijke opslag die het voorwerp uitmaken van verschillende vergunningen RTO op voorwaarde dat de vergunninghouders van deze RTO's AEO C of AEO F zijn (art. 118 DA en art. 193 IA). Quid 01/05/2016?

Antwoord:

Indien er een overbrenging tussen RTO's plaatsvindt, na 1/5/2016, dienen de nieuwe regels te worden toegepast. Zie ook het antwoord op vraag 38.

40. Kan de huidige procedure behouden blijven die voorzien is bij de overbrenging van goederen onder TO tussen de havens van Antwerpen en Zeebrugge?

Antwoord:

Neen, het betreft immers overbrenging tussen RTO's. Vanaf 1/5/2016 moeten de nieuwe regels m.b.t. overbrenging worden toegepast.

41. Op basis van de bepalingen in het DWU wordt onder meer de elektronische vrachtilijst (CUSCAR-bericht) als aangifte beschouwd.

Kan het insturen van de vrachtilijst ook als kennisgeving beschouwd worden bij de invoer van bulkproducten waarbij kan afgezien worden van de kennisgevingen die in het kader van de huidige procedures worden voorzien?

Antwoord:

Neen, een CUSCAR is geen aangifte voor het plaatsen onder een douaneregeling.

Indien de invoerder krachtens een verleende vergunning een vereenvoudigde aangifte mag indienen (EiDR) dan staat de wetgeving toe de vermelding van het nettogewicht niet in te vullen.

Let wel:

1/ het weglaten van het nettogewicht bij de inschrijving in de administratie kan enkel indien de vergunning hierin uitdrukkelijk voorziet.

2/ het elektronisch systeem van AAD&A zal waarschijnlijk deze faciliteit nog niet ondersteunen vanaf 1 mei 2016. De huidige bulkprocedure blijft van toepassing tot het systeem in vorenstaande zin is aangepast.

Uiteenzetting van het probleem:

PROBLEEM: Automatisatie douaneproces bulk: gebruik van elektronische berichten onvolledige/aanvullende aangiften:

Op basis van de huidige wetgeving mag op een aanvullende aangifte type X het nettogewicht niet meer gewijzigd worden aangezien dit gegeven reeds is opgenomen in de onvolledige aangifte type B.

DWU dd. 1/5/2016: Bij gebruik van een vereenvoudigde aangifte bij invoer moet de netto massa verplicht worden vermeld op artikelniveau maar indien artikel 166, lid 2 van het DWU (Vereenvoudigde aangifte op basis van vergunning) van toepassing is, kunnen de lidstaten afzien van deze eis. Of met andere woorden, op een vereenvoudigde aangifte moet de netto massa niet worden ingevuld aangezien dit gegeven element pas in de aanvullende aangifte verstrekt moet worden.

OPLOSSING PLDA:

Voor het berekenen van de verschuldigde rechten en taksen is er geen probleem, deze worden slechts berekend na het indienen van de aanvullende aangifte.

De verwijzing naar de vergunning dient te worden opgenomen in PLDA (CODE vergunning is nodig).

Indien een nationale code vereist is dient deze ook te worden opgenomen.

Het netto- en brutogewicht (op hoofding en item) zijn verplichte elementen in huidige XSD, geen wijzigingen.

Validatieregels opnemen in de aanvullende aangifte waardoor aanpassen van het netto- en brutogewicht mogelijk is.

Geen controle op de vergunning zelf omdat deze nog niet opgenomen zijn in MASP VERGUNNINGEN.

Er dient opgemerkt te worden dat gezamenlijke opslag van Unie en niet-Uniegoederen zonder dat men deze van elkaar kan onderscheiden niet is toegestaan onder tijdelijke opslag. Bulkgoederen gezamenlijk opslaan in het regime 'RTO' in 1 silo of 1 tank is dus niet mogelijk.

De oplossing bestaat erin dat de goederen na lossing onmiddellijk dienen te worden ingeslagen onder de regeling douane-entrepot mits men kan voldoen aan het art. 177 DA zijnde het voeren van een gescheiden boekhouding. Dit zou kunnen betekenen dat een tankpark eventueel geen vergunning RTO nodig heeft maar het volstaat om het te laten erkennen als plaats om de goederen aan te brengen conform art. 139 DWU en art. 115 DA (= erkende losplaats). Voorwaarde is wel om alle geloste niet-Uniegoederen binnen de 24 uur onder de regeling entrepot te plaatsen of in het vrij verkeer te brengen.

42. Goederen worden ingevoerd, via zeeschip op een faciliteit die geen RTO-vergunning heeft en worden daar gebruikmakend van de aldaar voorhanden zijnde technische voorzieningen, rechtstreeks overgeladen op een ander vervoermiddel. Is er sowieso een RTO-vergunning vereist voor de plaats alwaar de goederen rechtstreeks worden overgeladen van het zeeschip op een ander vervoermiddel? Wie draagt de verantwoordelijkheid tijdens de goederenbehandeling? Wie draagt de verantwoordelijkheid indien de goederen niet werden aangegeven voor een douaneregeling en ze reeds vertrokken zijn?

Antwoord:

Een RTO-vergunning voor de faciliteit alwaar de overlading plaatsgrijpt is niet nodig daar de goederen onmiddellijk een bestemming krijgen via rechtstreekse overlading. Wel moeten de goederen bij de douane worden aangebracht en is er een 'aangifte' nodig voor belading van het vertrekkende vervoermiddel (NCTS, aangifte voor vrij verkeer, of een bijzondere regeling,...). Aangezien de goederen moeten worden aangebracht en men geen gebruik wenst te maken van een vergunning RTO en men ze ook niet op het hulpkantoor zelf aanbrengt is voor de overslagplaats een vergunning 'goedgekeurde plaats' nodig (voorwaarden 'goedgekeurde plaats' zie art. 115 DA).

Het is de houder van de vergunning 'goedgekeurde plaats' die verantwoordelijk is voor de goederen tijdens de goederenbehandeling. Het is eveneens de houder van de 'vergunning goedgekeurde plaats' die de verantwoordelijkheid draagt indien de goederen niet werden aangegeven voor een douaneregeling en ze reeds vertrokken zijn.

43. Zal er aan deze aangifte voor tijdelijke opslag door het douanesysteem een MRN worden toegekend?

Antwoord:

Neen, op 1 mei 2016 blijft de combinatie IMOnr. + verblijfsnummer. Implementatie MRN volgt planning bijlage B van de DA.

44. Welke bijkomende data elementen zullen vanaf welk ogenblik moeten voorzien worden in het CUSCAR-bericht?

Antwoord:

Het CUSCAR bericht wordt aanzien als de aangifte voor tijdelijke opslag. Tijdens de overgangperiode wordt de toepassing van bijlagen A en B (en de daarin vereiste data elementen) opgeschort. Dus totdat nieuw systeem omtrent tijdelijke opslag operationeel is (volgens DWU werkprogramma = op dit moment nog geen specifieke datum voorzien, afhankelijk van nationale planning), dient te worden verder gewerkt met de huidige data elementen.

45. Binnen welke termijn kunnen er nog aanpassingen op het CUSCAR-bericht worden ingestuurd? Momenteel bedraagt deze termijn 20 dagen.

Antwoord:

Het CUSCAR bericht wordt aanzien als de aangifte tot tijdelijke opslag. In artikel 146 DWU wordt verwezen naar de manieren van wijziging en ongeldig making met betrekking tot de aangifte voor tijdelijke opslag.

Artikel 146 UCC.

Wijziging en ongeldigmaking van een aangifte tot tijdelijke opslag

1. De aangever wordt, op diens aanvraag, toegestaan een of meer gegevens in de aangifte tot tijdelijke opslag te wijzigen nadat deze is ingediend. De wijziging mag niet inhouden dat de aangifte betrekking heeft op andere goederen dan die waarop zij oorspronkelijk betrekking had.

Wijziging is niet meer mogelijk na een van de volgende feiten:

- a) de douaneautoriteiten hebben de persoon die de aangifte heeft ingediend, in kennis gesteld van hun voornemen de goederen te controleren;
- b) de douaneautoriteiten hebben geconstateerd dat de gegevens van de aangifte onjuist zijn.

2. Indien de goederen waarvoor een aangifte tot tijdelijke opslag is ingediend, niet bij de douane zijn aangebracht, maken de douaneautoriteiten die aangifte ongeldig in elk van de volgende gevallen:

- a) op aanvraag van de aangever, of
- b) uiterlijk 30 dagen na de indiening van de aangifte.

Conclusie

In deze wettelijke bepalingen wordt geen specifieke termijn voorgeschreven. De douane zet de huidige praktijken verder en de termijn blijft 20 dagen.

46. Zullen de verantwoordelijkheden van de terminal operator worden vastgelegd in de vergunning RTO in de mate dat in een vergunning zal voorzien worden?

Antwoord:

De verantwoordelijkheden van de houder van de vergunning voor het beheer van opslagruimten voor tijdelijke opslag zijn wettelijk bepaald in artikel 147 (3) DWU en hoeven niet in de vergunning te worden vermeld.

De houder van de vergunning voor het beheer van opslagruimten, de zgn. vergunninghouder RTO zoals bijvoorbeeld de terminal-operator, dient te verzekeren dat de goederen die onder tijdelijke opslag staan en die bij hem in bewaring zijn gegeven niet aan het douanetoezicht worden onttrokken. (De betreffende goederen zullen in principe het voorwerp hebben uitgemaakt van een aangifte tot tijdelijke opslag die is ingediend door een ander persoon, zoals bedoeld in artikel 139 (1) DWU (bijvoorbeeld een scheepsagent).

Worden de goederen die zich onder tijdelijke opslag bevinden en die in bewaring zijn bij de vergunninghouder RTO, op dat moment aan douanetoezicht onttrokken, geldt de vergunninghouder als hoofdelijk medeschuldenaar van de daardoor ontstane douaneschuld (toepassing art. 79 DWU). In voorkomend geval zal de gevorderde douaneschuld berekend

worden op basis van de gegevens zoals die blijken uit de aangifte waarmee de onttrokken goederen onder tijdelijke opslag zijn geplaatst; uiteraard tenzij de douane over bewijskrachtige gegevens beschikt dat meer of zwaarder belaste goederen aan het douanetoezicht werden onttrokken.

Overbrengingen tussen RTO's gebeuren onder verantwoordelijkheid van de vergunninghouder RTO, zodat deze ook aansprakelijk is indien de zich onder tijdelijke opslag bevindende goederen tijdens die overbrengingen worden onttrokken (artikel 193 IA).

Gelet op zijn aansprakelijkheid zou een vergunninghouder RTO uit welbegrepen eigenbelang de nodige controles moeten inbouwen in zijn procedures vooraleer hij een aan hem toevertrouwde partij goederen/container uit zijn pakhuizen/van zijn terreinen laat vertrekken.

Indien immers achteraf blijkt dat de goederen die hij liet vertrekken zich op dat moment nog onder "het stelsel" tijdelijke opslag bevonden, is hij immers medeschuldenaar van de ontstane douaneschuld.

Het valt te verwachten dat de toekomstige invoering van het systeem van CCRM-berichten, wat dit betreft de zaken enigszins zal vereenvoudigen voor een vergunninghouder RTO, maar dat doet niets af aan het feit dat de vergunninghouder RTO in afwachting van de uitrol van het CCRM-systeem de beslissing om goederen van zijn terreinen te laten vertrekken op eigen verantwoordelijkheid neemt (In die zin is de inhoud van art. 147, lid 3 a) een uitdrukkelijke opname in de wetgeving van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in het UNAMAR-arrest).

Met betrekking tot het principe dat de vergunninghouder RTO verantwoordelijk is indien hij goederen onder tijdelijke opslag die aan hem in bewaring zijn gegeven van zijn terreinen laat vertrekken en indien die goederen naderhand aan het douanetoezicht worden onttrokken, bestaat één uitzondering.

Namelijk de situatie waarin goederen de ruimte voor tijdelijke opslag moeten verlaten voor een door de douane geëiste verificatie die niet binnen de ruimte voor tijdelijke opslag kan gebeuren (typevoorbeeld: goederen moeten verificatie ondergaan op terreinen vaste scanner).

Wanneer goederen de ruimte voor tijdelijke opslag verlaten voor zulke verificatie, zullen de goederen zich onder het "stelsel" tijdelijke opslag blijven bevinden, maar zal – vanaf het ogenblik dat de goederen de ruimte voor tijdelijke opslag verlaten- het niet meer onder de verantwoordelijkheid van de vergunninghouder RTO vallen om te verzekeren dat de goederen niet aan het douanetoezicht worden onttrokken. (In zulk geval zal het vervoer van de goederen naar de plaats van verificatie gebeuren onder de verantwoordelijkheid van de aangever van de aangifte in het kader waarvan de goederen voor verificatie zijn geselecteerd, zie artikel. 189 DWU (douaneaangifte) en artikel 145, lid 7 DWU (aangifte tot tijdelijke opslag).

Wanneer de betreffende goederen na de verificatieverrichtingen zich nog steeds onder het stelsel TO bevinden en opnieuw worden teruggevoerd naar de RTO, herneemt de verantwoordelijkheid van de vergunninghouder RTO uiteraard opnieuw van zodra de goederen opnieuw in "zijn" ruimte voor tijdelijke opslag worden binnengebracht.

Een belangrijke kanttekening die daarbij moet worden gemaakt is dat ook in zulk geval de vergunninghouder RTO vanuit een welbegrepen eigenbelang moet checken of de goederen die hij zijn RTO laat verlaten wel degelijk geselecteerd zijn voor een verificatie die buiten de RTO moet plaatsvinden.

De vergunninghouder RTO zal uiteraard niet van zijn aansprakelijkheid verlost zijn indien hij de goederen zonder verdere controle "meegeeft" aan een persoon die tegenover hem beweert dat hij de goederen ophaalt om ze naar de plaats van verificatie te brengen en indien dan naderhand blijkt dat de goederen in werkelijkheid nooit voor verificatie op een plaats buiten de RTO werden geselecteerd.

Wellicht moet in het kader van het toekomstige CCRM-systeem ook overwogen worden in een bericht waarmee de houder van de vergunning RTO ervan op de hoogte wordt gesteld dat de goederen zijn geselecteerd voor een verificatie die buiten de RTO moet plaatsvinden.

De beëindiging van de tijdelijke opslag geschiedt overeenkomstig de bepalingen van artikel 149 DWU in combinatie met artikel 150 DWU, dit wil zeggen door het plaatsen van de niet-Uniegoederen in tijdelijke opslag onder een douaneregeling of door weder uitvoer van deze goederen.

Voor goederen die bestemd zijn om onder een douaneregeling te worden geplaatst moet een douaneaangifte tot plaatsing onder de desbetreffende regeling worden gedaan, hierna vervolgaangifte genoemd, en de goederen voorwerp van dergelijke vervolgaangifte worden geacht effectief onder bewuste regeling te zijn geplaatst bij de vrijgave van de goederen voor de regeling vermeld in de vervolgaangifte (samenlezing artikel 158 en artikel 194 DWU).

Dit betekent dat de tijdelijke opslag pas wordt beëindigd (aangezuiverd) op het moment dat de goederen worden vrijgegeven voor de regeling in de vervolgaangifte (en dus niet op het moment dat deze douaneaangifte wordt ingediend/aanvaard) In dit verband kan worden verwezen naar het arrest CODIREX van het Hof van Justitie (zaak C-542/11) (te vinden op EUR-LEX). Niettegenstaande dit arrest handelt over het "oude" CDW en niet over het DWU, is op te merken dat de principes niet veranderd zijn.

Voorbeeld:

Goederen bevinden zich onder tijdelijke opslag in de RTO van A.

De goederen worden door B aangegeven voor het vrije verkeer. Ingevolge de door B gedane aangifte worden de goederen geselecteerd voor een verificatie die de volgende dag zal plaatsvinden.

In de tussenliggende nacht worden de goederen door onbekenden gestolen uit de RTO.

Aangezien de goederen op het moment van de diefstal (onttrekking aan tijdelijke opslag) nog niet waren vrijgegeven voor het vrije verkeer, bevinden zij zich nog onder tijdelijke opslag.

Aangezien de vergunninghouder RTO verplicht is om te verzekeren dat de bij hem in bewaring zijnde goederen in tijdelijke opslag niet aan het douanetoezicht worden onttrokken, dient de administratie de vergunninghouder RTO te beschouwen als schuldenaar van de douaneschuld op grond van artikel 7, lid 3, a) DWU.

47. Op welke wijze zullen de verantwoordelijkheden van de andere operatoren die in dit proces tussenkomen (scheepsagenten/douane-expediteurs) worden vastgelegd?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 46.

48. Zal de AAD&A in een generieke vergunning voorzien of zullen de vergunningen worden opgesteld rekening houdend met specifieke situaties waarmee een aantal terminals te maken hebben?

Antwoord:

Aanvragen RTO moeten individueel worden ingediend en bijgevolg zullen specifieke vergunningen aan elke RTO worden afgeleverd. Het aanvraagformulier is terug te vinden op [de website van de AAD&A](#).⁵

49. Kan de AAD&A de huidige (private /publieke) systemen die een opvolging van de logistieke goederenstroom mogelijk maken aanvaarden als voorraadadministratie inzake tijdelijke opslag (toepassing afwijking die voorzien is in artikel 166 van het DWU)?

Antwoord:

Overeenkomstig artikel 166, lid 1 DWU kunnen de douaneautoriteiten aanvaarden dat een persoon goederen onder een douaneregeling laat plaatsen op basis van een vereenvoudigde aangifte waaruit bepaalde in artikel 162 DWU bedoelde informatie of de in artikel 163 DWU bedoelde bewijsstukken kunnen worden weggelaten.

Tijdelijke opslag is echter geen douaneregeling en de aangifte tot tijdelijke opslag is geen douaneaangifte. Met een douaneaangifte worden goederen namelijk onder een bepaalde douaneregeling (nl. in het vrije verkeer brengen, bijzondere regelingen of uitvoer) geplaatst terwijl de aangifte tot tijdelijke opslag de handeling is waarbij een persoon kenbaar maakt dat hij goederen in tijdelijke opslag plaatst.

De bepalingen inzake de aangifte tijdelijke opslag zijn opgenomen in artikel 145 van het DWU. In artikel 145, lid 6 is bepaald dat de douaneautoriteiten kunnen toestaan dat gebruik wordt gemaakt van systemen voor handels-, haven- of vervoersinformatie voor het indienen van een aangifte tot tijdelijke opslag, op voorwaarde dat deze de nodige gegevens voor een dergelijke aangifte bevatten en dat deze gegevens overeenkomstig lid 3 beschikbaar zijn.

Inzake het houden van een voorraadadministratie is artikel 116 van DA van toepassing. Naast de gegevens van de aangifte tot tijdelijk opslag zijn nog bijkomende gegevens noodzakelijk.

Conclusie

⁵https://financien.belgium.be/nl/douane_accijnzen/ondernemingen/facilitatie/douanevergunningen/andere/tijdelijke-opslag

Het gebruik van APCS (publieke systemen) komt momenteel nog niet in aanmerking om te gebruiken als voorraadadministratie bij tijdelijke opslag.

Voor inslag: opsomming van de gegevens en informatie onder b), c), d) en e) van art. 116 §1 DA zijn niet nodig mits hetzij verwijzing naar cuscar en containernummer, hetzij naar het NCTS-document waarmee de goederen bij douane worden aangebracht. De nummering van de vrachtlIJst blijft ongewijzigd: IMO-nr + verblijfsnr (geen MRN), de verwijzing naar het NCTS-document gebeurt d.m.v. een verwijzing naar het nummer van het T-document. Deze gegevens moeten in vak 40 van de douane-aangiften worden opgenomen.

Voor overbrenging tussen RTO dient de volledige dataset zoals voorzien in art. 116§1 DA voorzien te zijn. Als de combinatie van de gegevens op het T-document en/of de Cuscar enerzijds, en de voorraadadministratie van de houder van de goederen onder tijdelijke opslag anderzijds, maakt dat alle data zoals voorzien in 116§1DA raadpleegbaar zijn door de AAD&A, dan wordt dit beschouwd als zijnde conform de vereisten voor overbrenging maar in alle gevallen moeten de RTO-houder(s) AEOC zijn.

50. Welke zijn de toepasselijke voorwaarden en procedures indien goederen tussen twee ruimten voor tijdelijke opslag worden overgebracht die in verschillende lidstaten zijn gelegen?

Zie punt 4 van Deel D op de blz. 32 t/m 35 van de '[Guidance on customs formalities on entry and import into the European Union](https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/customs/customs_code/guidance_customs_formalities_entry_import_en.pdf)', opgesteld op 20 april 2016 door het Comité Douanewetboek, Afdeling 'Import and Export Formalities'.⁶

51. In geval van transshipment wordt de vrachtlIJst met een "CUSCAR transshipment"-bericht soms 3 tot 5 dagen na vertrek van de goederen aangezuiverd. Zal deze mogelijkheid onder het DWU behouden blijven?

Antwoord:

Ja, met dien verstande dat de CUSCAR TS enkel nog gebruikt wordt op de laatste RTO waarlangs de goederen het land terug verlaten. Dus: Indien transshipment op 1 RTO: CUSCAR TS te gebruiken door scheepsagent die SATO voor RTO heeft ingediend. Indien tussenliggende overbrengingen vooraleer goederen weer grondgebied verlaten: CUSCAR TS in te dienen door laatste RTO.

52. Welke partij zal aangesproken worden bij niet-aanzuivering van de vrachtlIJst?

Antwoord:

Eerst een opmerking in verband met het gebruik van de terminologie. Aangezien tijdelijke opslag geen douaneregeling betreft, kan men niet spreken over aanzuivering. Men dient te spreken over de niet tijdige beëindiging van de tijdelijke opslag.

Een wettelijke bepaling omtrent deze materie vindt men terug in artikel 147, lid 4 DWU.

⁶https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/resources/documents/customs/customs_code/guidance_customs_formalities_entry_import_en.pdf

Concreet betekent dit het volgende:

indien goederen nog aanwezig: zie hoofdstuk XII i.v.m. verboden, onbekende, niet aanvaarde en onbeheerde goederen (Art. 85-94 AWDA).

indien goederen niet meer aanwezig: vergunninghouder RTO wordt aangeschreven (en de douane kan eventueel een onderzoek instellen)

53. Welke partij draagt de verantwoordelijkheid indien er na afloop van de opslagtermijn van 90 dagen geen vervolgaangifte ter aanzuivering van de tijdelijke opslag werd ingediend?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 46.

54. Op welk ogenblik wordt in geval van controle de tijdelijke opslag aangezuiverd? Is dit bij de aanvaarding of bij de vrijgave van de vervolgaangifte?

Antwoord:

Zie antwoord op vraag 46.

55. Bij annulering van een vervolgaangifte wordt de vrachtlisjt opnieuw aangeschreven. Hoe zal de opvolging gebeuren onder het DWU?

Antwoord:

De geannuleerde aangifte blijft zichtbaar net als de nieuwe aangifte.

56. Vraag m.b.t. aanzuivering tijdelijke opslag art. 22, lid 3 DWU – art. 246 IA (vroegere artikel 239 IA)

In de laatste versie van de UCC IA werd op vraag van een aantal lidstaten artikel 239 gewijzigd. In de vorige versie van de IA was in artikel 239.2 bepaald dat:

‘De douaneautoriteiten stellen de aangever van de vrijgave van de goederen in kennis. Wanneer de goederen zich vóór de vrijgave in tijdelijke opslag bevonden, stellen zij tevens de houder van de vergunning voor het beheer van de desbetreffende ruimten voor tijdelijke opslag van deze vrijgave van de goederen in kennis.’

Voornoemde bepaling is in de laatste versie van de IA niet meer opgenomen.

Gelet op het feit dat de AAD&A momenteel een systeem (CCRM) ontwikkelt dat op termijn de terminal operator via een elektronisch bericht moet verzekeren dat de tijdelijke opslag op een correcte manier werd aangezuiverd, dienen m.b.t. de ontheffing van de verantwoordelijkheid van de betrokken operatoren afspraken te worden gemaakt met de AAD&A.

Wat is hierin het standpunt van de AAD&A?

Antwoord:

CCRM gaat door.

57. Niet-Uniegoederen in tijdelijke opslag zullen onder een douaneregeling geplaatst worden of wederuitgevoerd worden binnen de 90 dagen. Quid 01/05/2016?

Antwoord:

Ja, dit is inderdaad van toepassing vanaf 1/5/2016.

58. Tijdelijke opslag: Volgens de bepalingen in het DWU is de aangever verantwoordelijk om goederen over te brengen naar de controleplaats:

Goederen kunnen geselecteerd worden op basis van:

- de vrachtilijst (S&S controle)
- een vervolgaangifte (fiscale controle)

Op welk ogenblik stopt de verantwoordelijkheid van de aangevers die goederen onder hun verantwoordelijkheid dienen over te brengen naar de controleplaats?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 46.

59. Wanneer eindigt de verantwoordelijkheid van de terminal operatoren (vergunninghouder RTO) in de wetenschap dat de goederen bij overbrenging naar de controleplaats zich niet meer onder controle en toezicht van de terminal bevinden. Stopt de verantwoordelijkheid van de terminal na de aanvaarding van de vervolgaangifte of bij het verlaten van de terminal?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 46.

60. Wordt de verantwoordelijkheid bij aankomst op de controleplaats (bv. grensinspectiepost) overgenomen door de douaneautoriteiten gelet op het feit dat de goederen zich vanaf de aankomst op de controleplaats zich onder douanetoezicht bevinden?

Antwoord:

Neen, zie het antwoord op vraag 46.

61. Overweegt de AAD&A om deze controlelocaties te beschouwen/erkennen als RTO die door de douane beheerd worden?

Antwoord:

Neen.

62. Wat als de douane beslist om goederen af te leiden naar een magazijn om verder te controleren. Onder wiens verantwoordelijkheid verblijven de goederen in deze magazijnen?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 46.

PLAATSING VAN DE GOEDEREN ONDER EEN DOUANEREGELING

63. Vraag m.b.t. plaatsing van goederen onder een douaneregeling – douaneaangifte van goederen (art. 158, lid 2 DWU - art. 141 DA)

‘Handelingen die worden geacht een douaneaangifte te vormen’: art. 141DA

Art. 60 (20) TDA wijzigt art. 141 als volgt:

in artikel 141 wordt het volgende lid toegevoegd:

‘4a. Tot de datums van de upgrade van de in bijlage bij Uitvoeringsbesluit 2014/255/EU bedoelde nationale invoersystemen voor de lidstaat waar de goederen geacht worden te zijn aangegeven, worden goederen waarvan de intrinsieke waarde niet meer dan 22 EUR bedraagt, geacht te zijn aangegeven voor het vrije verkeer door het aanbrengen van deze goederen bij de douane overeenkomstig art. 139 van het wetboek, mits de vereiste gegevens door de douaneautoriteiten zijn aanvaard.’

Kunnen de huidige procedures rond het aangeven van deze goederen worden verdergezet? Welke data-elementen beschouwt AAD&A als voldoende om het in vrij verkeer brengen van goederen onder de de-minimus waarde van EUR 22 toe te laten?

Antwoord:

De referentie van de TDA is verkeerd. Dit is waarschijnlijk te wijten aan het feit dat de vraag gesteld werd aan de hand van een vorige versie van de TDA. De correcte referentie is art. 55, cijfer 15). Voor het aanbrengen van goederen bij de douane overeenkomstig art. 139 DWU dienen de gegevenselementen van kolom G3 van bijlage B-DA vermeld te worden. Bijlage B is echter nog niet van toepassing en nergens zijn hiervoor specifieke overgangsmatregelen. In de huidige situatie is het zo dat wanneer de totale intrinsieke waarde van de zending niet meer bedraagt dan 22 EUR er in alle gevallen volledige vrijstelling van rechten bij invoer en btw wordt verleend en dat deze zendingen zonder formaliteiten worden toegelaten. Dus de huidige procedure blijft bestaan tot bijlage B van DA in werking treedt.

64. Ontheffing van aanvullende aangifte (plaatsing)

Art.167, lid 2 DWU: In de volgende gevallen wordt ontheffing verleend van de verplichting tot indiening van een aanvullende aangifte:

“a) de goederen zijn onder het stelsel van douane-entrepots geplaatst”

Klopt het dat bij vergunning domiciliëring er vanaf 1/5/2016 geen aanvullende aangifte IMZ voor plaatsing in een douane-entrepot dient gemaakt te worden?

Antwoord:

Dit artikel voorziet inderdaad de ontheffing van een aanvullende aangifte bij plaatsing onder het stelsel van douane-entrepots bij vereenvoudigde aangifte of bij inschrijving in de administratie van de aangever.

Let op: Er wordt niet automatisch een vrijstelling van kennisgeving toegestaan vanaf 1 mei 2016. Er zal moeten gewacht worden op de herbeoordeling van de vergunningen om een mogelijke vrijstelling toe te staan. Deze herbeoordeling kan hetzij van ambtswege, hetzij op vraag van de vergunninghouder.

De huidige aangifte type Z wordt momenteel niet alleen gebruikt als maandelijkse globale aangifte maar vaak ook als transactionele aanvullende aangifte, onmiddellijk volgend op de inschrijving in de administratie. Deze aangifte type Z geldt dan ook als kennisgeving.

De voorwaarden om een vrijstelling van kennisgeving te kunnen krijgen zijn bepaald in art. 182 DWU.

65. Overwegende dat het type entrepot D vanaf 01/05/2016 niet langer zal bestaan, veronderstellen we dat vanaf 1 mei 2016 de huidige vergunninghouders entrepot type D verplicht zullen worden een aparte aangifte in te dienen voor het in het vrij verkeer brengen telkens goederen uit het entrepot worden uitgeslagen voor gebruik in de Unie. Met andere woorden, het zal niet langer mogelijk zijn om globalisatie aan te vragen tenzij de vergunninghouder van het douane-entrepot een aparte vergunning 'vereenvoudigde procedures' aanvraagt die hem toelaat een periodieke aangifte (= globalisatie) in te dienen voor de goederen die uit het entrepot worden uitgeslagen en die in het vrij verkeer moeten worden gebracht. Is dit correct?

Antwoord:

De automatische domiciliëring bij het in het vrij verkeer brengen na uitslag uit het entrepot type D (of E met D) zal niet meer mogelijk zijn. Er zal zoals voor de huidige andere types particuliere douane-entrepots een bijkomende vergunning voor vereenvoudigde procedures moeten worden aangevraagd.

66. Verdwijnen douane-entrepot type D en eventuele impact op:

- **Maandelijkse globalisatie inslag – uitslag (in vrij verkeer brengen)**
- **Register vertrek en aankomst**
- **Verificatie**

Antwoord:

De impact voor de maandelijkse globalisatie bij inslag: ontheffing van globalisatie is mogelijk, zie art. 167 DWU en vraag 64.

Voor het in het vrij verkeer brengen: er zullen vergunningen voor vereenvoudigde procedures (EiDR) moeten worden afgegeven voor uitslag uit het entrepot. In een overgangsmaatregel zou een voorlopige ambtshalve vergunning domiciliëring worden afgegeven.

Voorlopig geen wijzigingen met betrekking tot registers aankomst en vertrek voor douanevervoer. De verificatiedruk verschuift van inslag naar uitslag bij entropotype D.

67. PLDA vergunning archivering

Artikel 163 DWU stelt dat bewijsstukken in het bezit zijn van de aangever en ter beschikking staan van de douaneautoriteiten. De bewijsstukken worden aan de douaneautoriteiten verstrekt indien de Uniewetgeving dit vereist of indien dit met het oog op douanecontroles noodzakelijk is.

Kunnen we besluiten dat als algemene regel alle bewijsstukken door de aangever ter beschikking dienen te worden gehouden zonder de verplichting om die periodiek aan de bevoegde douaneautoriteit over te maken? Indien deze zienswijze klopt, is dan een vergunning PLDA archivering nog noodzakelijk (= algemene regeling)?

Antwoord:

Sinds 1/5/2016 zijn de bepalingen van artikel 163 van het DWU van toepassing:

"1. De bewijsstukken die nodig zijn voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douaneregeling waarvoor de goederen worden aangegeven, zijn in het bezit van de aangever en staan ter beschikking van de douaneautoriteiten op het tijdstip waarop de douaneaangifte wordt ingediend.

2. De bewijsstukken worden aan de douaneautoriteiten verstrekt indien de Uniewetgeving dat vereist of indien dat met het oog op douanecontroles noodzakelijk is.

3. In specifieke gevallen kunnen marktdeelnemers de bewijsstukken opstellen, op voorwaarde dat zij daarvoor toestemming van de douaneautoriteiten hebben gekregen." (Artikel 163, lid 3 heeft betrekking op weegcertificaten voor bananen.)

Besluit:

In artikel 163 DWU wordt inderdaad in vergelijking met artikel 77 CDW niet meer gesteld dat ".....kunnen de douaneautoriteiten toestaan dat de begeleidende bescheiden als bedoeld in artikel 62, lid 2, niet samen met de aangifte worden overgelegd. In dat geval worden de documenten ter beschikking van de douaneautoriteiten gehouden."

Er wordt in artikel 163 DWU enkel gezegd dat de begeleidende bescheiden ter beschikking van de douaneautoriteiten moeten worden gehouden.

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat er geen toestemming van de douaneautoriteiten meer vereist is voor het bijhouden van de begeleidende bescheiden door de aangever, waardoor een specifieke vergunning archivering in principe niet meer van nut is. De aangever is algemeen verplicht om de bescheiden bij te houden en ter beschikking te stellen van de douaneautoriteiten.

De Dienst OEO-EWR-Douanewetgeving heeft daartoe de volgende [dienstnota's](#)⁷ gepubliceerd op de website van de AAD&A:

⁷ https://financien.belgium.be/nl/douane_accijnzen/ondernemingen/reglementering/nieuws/nieuwe-publicaties

- OEO/D.D. 012.733/530.11 van 7 maart 2017 inzake de archivering van de bij de PLDA-aangiften te voegen bescheiden en de intrekking van dienstbrief nr. D.D. 305.877/530.11;
- OEO/DD 013.128/530.11 van 18 april 2017 betreffende de aanvulling op de nota nr. OEO/DD 012.733/530.11 van 7 maart 2017 inzake de archivering van de bij de PLDA-aangiften te voegen bescheiden en de intrekking van dienstbrief nr. D.D. 305.877/530.11.

INSCHRIJVING IN DE ADMINISTRATIE VAN DE AANGEVER

68. Worden alle vergunningen inzake vereenvoudigde procedures (domiciliëring) automatisch stopgezet?

- **Strengere voorwaarden (controleplan, SBA, ...)?**
- **Engere toepassing (uitsluitingen: uitvoer / in vrij verkeer brengen)?**

Antwoord:

Vanaf 1/5/2016 zullen de bestaande vergunningen domiciliëring gelezen worden als vergunningen "inschrijving in de administratie".

Alle vergunningen zullen worden herbeoordeeld en zullen indien nodig moeten worden aangepast aan de nieuwe voorwaarden. Deze voorwaarden treden dan in voege vanaf de afgifte van de nieuwe vergunning in het kader van de herbeoordeling.

Dit betekent bijvoorbeeld dat de aanvrager/vergunninghouder de locatie(s) moet opgeven waar de goederen zich bevinden indien zij onder een douaneregeling worden geplaatst en deze locaties moeten afgetoetst worden aan de voorwaarden voor een goedgekeurde plaats cfr. artikel 115 DA. Een aparte vergunning goedgekeurde plaats is niet nodig aangezien de afgifte van een vergunning EiDR automatisch inhoudt dat de er in opgenomen locaties goedgekeurde plaatsen zijn.

69. AEO-C certificaat vereist voor ontheffing aanbrenging goederen.

Quid gevolgen voor bedrijven zonder AEO-C certificaat op 1 mei 2016 (enkel inschrijving administratie toegestaan)?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 68.

70. Quid voortbestaan erkende losplaats – opleggen voorwaarden AEO – certificaat?

Antwoord:

De huidige LLP is een vorm van een aangewezen of goedgekeurde plaats voor het aanbrengen van de goederen: daarvoor geldt enkel de aangifte onder de normale procedure. De goederen dienen steeds te worden aangebracht. Er worden momenteel geen voorwaarden inzake AEO certificaat opgelegd. Zie hiervoor de omzendbrief Laad- en losplaatsen (LLP), Losplaatsen (LP) D.I. 530.11, D.D. 011.519 van 7 december 2015.

De huidige bepalingen inzake LLP zullen waar nodig worden herzien in toepassing van het DWU.

Een herbeoordeling van alle vergunningen LLP is noodzakelijk. In art 115 DA zijn specifieke voorwaarden voorzien (o.a. zekerheidstelling).

71. Hoe zal de ‘kennisgeving van aanbrengen’ werken voor de vergunninghouders domiciliëring/EiDR met maandelijkse globalisatie maar zonder ontheffing van de verplichting tot kennisgeving. In de huidige vergunningen staat vermeld dat een e-mail moet worden gezonden. Wat is de praktische regeling in een dergelijk geval vanaf 1 mei 2016? Het bericht ‘kennisgeving van aanbrengen’ zal nog niet kunnen worden toegepast op dat moment.

Antwoord:

Totdat een elektronisch bericht wordt uitgewerkt kan de kennisgeving verder gebeuren door het zenden van een mail.

72. Kan AAD&A bevestigen dat de belangrijkste voorwaarde voor het toekennen van een ontheffing van kennisgeving van aanbrengen gebaseerd is op de AEO-status en dat de huidige vereiste van ‘1 zending gemiddeld per uur’ niet meer geldt? Deze laatste vereiste is niet meer voorzien in het Douanewetboek van de Unie en geeft niet de logistieke realiteit weer.

Antwoord:

De voorwaarden voor ontheffing van aanbrengen van de goederen zijn vastgelegd in art. 182 DWU, lid 3a, b, c en d.

Alle daarin vermelde voorwaarden dienen te worden vervuld. De regeling van 1 zending gemiddeld per uur geldt niet meer.

73. Kan de aangifte tot invrijverkeerstelling met vrijstelling van de Belgische btw omwille van een onmiddellijke daaropvolgende intra-communautaire levering (regeling 4200 of 4271) plaatsvinden door een inschrijving in de administratie van de aangever (‘entry into the declarant’s records’), gevolgd door een periodieke (maandelijkse) aanvullende aangifte in PLDA? Volgens Artikel 150 van de DA, kan EiDR niet toegepast worden voor o.a. de regelingen 4200 en 4271. Indien deze stelling gevolgd wordt, dan zal dit een grote impact hebben op de operationele processen van o.a. Belgische distributie centra. Wat is de visie van de AAD&A omtrent deze procedure?

Wordt er een overgangsregeling voorzien voor firma’s die momenteel vereenvoudigingsprocedures toepassen op deze types transacties (domiciliëring)?

Antwoord:

De huidige regeling kan verder worden toegepast in afwachting van een definitieve beslissing. Deze problematiek wordt door de AAD&A opgenomen met de AAFISC-dienst btw.

74. Inschrijving in de administratie van de aangever en aangiftes:

- Volgens de lezing van het DWU, kan de aangifte tot plaatsing onder de regeling douane-entrepot (regeling 7100) plaatsvinden door een inschrijving in de administratie van de aangever ('entry in the declarant's records'), gevolgd door een periodieke (maandelijkse) aanvullende aangifte in PLDA. Volgt de AAD&A deze visie?
- Volgens de lezing van het DWU, kan de aangifte tot invrijverkeerstelling met toepassing van de Belgische btw (regeling 4000 of 4071) plaatsvinden door een inschrijving in de administratie van de aangever ('entry in the declarant's records'), gevolgd door een periodieke (maandelijkse) aanvullende aangifte in PLDA. Volgt de AAD&A deze visie?

Antwoord:

De aangifte tot plaatsing onder de regeling douane-entrepot kan plaatsvinden door een inschrijving in de administratie van de aangever, gevolgd door een periodieke aanvullende aangifte in PLDA. Overeenkomstig art. 167, lid 2 a van het DWU wordt ontheffing verleend van de verplichting tot indiening van een aanvullende aangifte voor goederen die onder het stelsel van douane-entrepot worden geplaatst.

De aangifte tot in verbruik stellen kan met toepassing van de inschrijving in de administratie van de aangever en dient overeenkomstig art. 167, lid 1 DWU te worden gevolgd door een aanvullende aangifte.

- **Indien bovenstaande visies kunnen gevolgd worden, zullen er door de AAD&A uniforme richtlijnen worden gepubliceerd, op het vlak van inhoud, periodiciteit en drager voor het overleggen van deze aangiftes?**

Antwoord:

Inzake inhoud en periodiciteit zijn de volgende wettelijke bepalingen van toepassing:

In artikel 146 van de DA wordt de termijn van indiening van de aanvullende aangifte behandeld:

"1. Wanneer de douaneautoriteiten het verschuldigde bedrag aan invoer- of uitvoerrechten overeenkomstig artikel 105, lid 1, eerste alinea, van het wetboek dienen te boeken, wordt de aanvullende aangifte zoals bedoeld in artikel 167, lid 1, eerste alinea, van het wetboek uiterlijk tien dagen na de vrijgave van de goederen ingediend.

2. Wanneer een boeking geschiedt in overeenstemming met artikel 105, lid 1, tweede alinea, van het wetboek en de aanvullende aangifte een algemeen, periodiek of samenvattend karakter heeft, belooft het tijdvak waarop de aanvullende aangifte betrekking heeft, maximaal één kalendermaand.

3. De termijn voor de indiening van de in lid 2 bedoelde aanvullende aangifte wordt vastgesteld door de douaneautoriteiten. Zij bedraagt niet meer dan tien dagen te rekenen vanaf het einde van het tijdvak waarop de aanvullende aangifte betrekking heeft."

Artikel 55, punt 17) van de TDA heeft daar een vierde lid aan toegevoegd:

"4. Tot de respectieve datums van de uitrol van het AES-systeem en de upgrade van de desbetreffende nationale invoersystemen zoals bedoeld in de bijlage bij Uitvoeringsbesluit

2014/255/EU kunnen de douaneautoriteiten, onverminderd artikel 105, lid 1, van het wetboek, andere dan de in de leden 1 en 3 van dit artikel genoemde termijnen toestaan."

Over de inhoud van de aanvullende aangiften is enkel iets terug te vinden in aantekening 5 van aanhangsel A van bijlage 9 van de TDA (hetgeen overeenkomt met de vroegere bijlage 30 bis van het CTW):

"Aantekening 5: Vereenvoudigde procedures

5.1. De aangiften voor vereenvoudigde procedures zoals bedoeld in artikel 166 van het wetboek bevatten de informatie die in tabel 7 is vermeld.

5.2. Het beknopte formaat voor de verstrekking van bepaalde gegevenselementen in het kader van een vereenvoudigde procedure houdt geen beperking in van en doet geen afbreuk aan de vereisten in de aanhangsels C1 en D1, met name die met betrekking tot de informatie die in een aanvullende aangifte moet worden verstrekt."

- Volgens lezing van het DWU en de DA op het vlak van EiDR begrijpen wij dat, toepassen van EiDR geen additionele communicatie met de 'systemen' van de AAD&A zou vereisen. De loutere inschrijving in de systemen van de operatoren zou volstaan als aangifte. Wordt deze interpretatie gevolgd door de Douane?

Antwoord:

Dit is enkel van toepassing indien de desbetreffende voorwaarden overeenkomstig art. 234 IA zijn vervuld.

- Is de transactionele aangifte type-Z, zoals deze in België is opgelegd sinds 1 juni 2013 voor verificatiedoeleinden, nog in overeenstemming met de principes van EiDR en bepalingen van het DWU?

Antwoord:

In een overgangperiode kan de huidige aangifte type Z nog worden gebruikt voor verificatiedoeleinden. Een aanpassing zal dienen te gebeuren in toepassing van de nieuwe wetgeving.

VERIFICATIE

75. Moment van verificatie van de goederen in entrepot en bij invrijverkeerstelling:

- Laat het DWU voor de Douane nog enige mogelijkheid om het moment van verificatie van de goederen alsnog op het moment van inslag in douane-entrepot te laten plaatsvinden, of op een ander moment vóór de uitslag? In dit verband stelt artikel 238 1e lid van de UCC IA: "Wanneer het bevoegde douanekantoor heeft besloten de goederen aan een onderzoek te onderwerpen in overeenstemming met artikel 188, onder c), van het wetboek, of monsters te nemen in overeenstemming met artikel 188, onder d), van het wetboek, wijst het hiervoor het tijdstip en de plaats aan en stelt het de aangever hiervan in kennis".

- **Indien niet, worden er bepaalde overgangsmaatregelen voorzien, zodat ondernemingen hun supply chain en gebruikte systemen kunnen aanpassen?**

Antwoord:

M.b.t. de overgangsmaatregelen tot aan de herbeoordeling van de vergunning geldt het volgende:

De vrijstelling van kennisgeving die in de oude wetgeving op basis van art. 266 lid 1,b (CTW) standaard was voorzien bij entrepot type D (en E+D) kan vanaf 1/5/2016 behouden blijven tot aan de herbeoordeling van de vergunning EIDR (domiciliëring).

Basis van deze aanpassing is de tekst op pg 29 van de "Simplifications – guidance" versie 31/03/2016:

"To be noted: it exists integrated authorisation for customs warehousing type D and/or E together with EIDR for release for free circulation.

In such case, the same rules regarding the procedures or any notification waiver granted before 1 May 2016 shall apply for EIDR until the authorisation is re-assessed in accordance with Article 250(1) DA."

VERWIJDERING VAN GOEDEREN

76. Verwijdering van goederen - door de douaneautoriteiten te nemen maatregelen (art. 198 DWU).

Artikel 198 DWU voorziet dat verbeurd verklaarde goederen worden geacht onder douane-entrepot te zijn geplaatst. Van welke vergunning zal gebruik worden gemaakt om de goederen in deze situatie onder de regeling entrepot te plaatsen?

Antwoord:

De plaatsing onder de regeling douane-entrepot blijft voor AAD&A conform art. 198 DWU beperkt tot een douane-entrepot beheerd door de douane, zijnde een publiek douane-entrepot van het type III.

BIJZONDERE REGELINGEN ALGEMEEN

77. Art. 215,lid 2 DWU (aanzuivering van de bijzondere regeling): voor de transitregeling zal een vergelijking plaatsvinden tussen data beschikbaar op het kantoor van vertrek en data beschikbaar op het kantoor van bestemming.

Vraag voor verdere bespreking met de AAD&A: wie zal de beslissing nemen betreffende de aanzuivering van deze bijzondere regeling en als er een verschil is, wat zal er dan gebeuren?

Antwoord:

Wat dit betreft is er niets gewijzigd t.o.v. het CDW.

78. Zal het nog steeds mogelijk zijn om een vergunning aan te vragen met een terugwerkende kracht van 1 jaar?

Voorstel: Wanneer het nog steeds mogelijk is alle gegevens te controleren, zou een operator nog steeds een vergunning met terugwerkende kracht moeten kunnen aanvragen.

Antwoord:

Dit is mogelijk, en wordt uitdrukkelijk voorzien in het artikel 172§2 DA. Het volstaat de in artikel 211§2 van het DWU genoemde voorwaarden te respecteren. Dit is uitgesloten voor de vergunningen douane-entrepot (art. 211§2 g DWU).

Niettemin zou het niet mogelijk moeten zijn om tot vóór 1 mei 2016 terug te keren aangezien er geen geldige vergunning kan uitgegeven worden onder de in het DWU gestelde voorwaarden voor een periode waarin het DWU nog niet van toepassing was.

Er moet worden opgemerkt dat een vergunning met terugwerkende kracht wordt verleend wanneer de geldigheidsperiode aanvangt vóór de datum waarop de vergunning werd afgeleverd. Een vergunning/wijziging aangevraagd op 1 juli, geldig vanaf 1 juli, maar verleend op 12 augustus is dus een vergunning met terugwerkende kracht. Deze opmerking is met name belangrijk wanneer men weet dat een vergunning met terugwerkende kracht overeenkomstig artikel 211, §2, e) van het DWU enkel kan worden aangevraagd wanneer aan de aanvrager geen enkele vergunning met terugwerkende kracht werd verleend voor dezelfde bijzondere regeling binnen een termijn van drie jaar te rekenen vanaf de datum waarop de aanvraag werd aanvaard.

Wettelijke basis: de artikels 22§4 en 211§2 DWU, artikel 172§2 DA.

De Europese Commissie heeft deze letterlijke toepassing van het DWU bevestigd: men mag immers niet afwijken van de reglementering.

79. Vraag m.b.t. bijzondere regelingen – administratie (art. 211,lid 1 DWU + art. 214, lid 1 DWU + art. 178 DA). Hoe zal de economische operator aan deze vereiste voldoen in de gevallen waarbij de status van de goederen slechts gekend is na de productie?

Antwoord:

De goederen veranderen niet van status na productie. Het wijzigen van de status van de equivalente goederen is hetzelfde als hetgeen is voorzien voor actieve verdeling in het CDW. Teneinde een wijziging van de douanestatus te verkrijgen moeten de goederen op de markt worden gebracht, een nieuwe douanebestemming verkrijgen, of het grondgebied van de EU verlaten. Deze elementen zijn dus terug te vinden in de administratie zonder echt een reëel probleem te vormen.

Wettelijke basis: art. 223 DWU, art. 268 en 269 IA.

80. Kan de douaneadministratie een ontheffing verlenen voor het mededelen van bepaalde gegevensvereisten (cfr. art. 178,lid 3 DA) ?

Antwoord:

Deze bepaling was reeds voorzien in artikel 516 van het Toepassingswetboek.

De douaneautoriteiten kunnen echter ontheffing verlenen van de verplichting om sommige gegevens mede te delen indien dit geen nadelige invloed heeft op de controle of het toezicht op de opslag, de bewerking/verwerking of het gebruik van de onder de regeling geplaatste goederen.

Opmerking: dit zal geval per geval worden beslist.

Wettelijke basis: art. 223 DWU, art. 178 DA, art. 268 en 269 IA.

81. Zullen de douanecontroles met betrekking tot het bepalen van de douanestatus veranderen wanneer er ook equivalente goederen worden gebruikt en de douanestatus pas gekend is na verwerking?

Voorstel: geen wijziging van de controlemethodes.

Antwoord:

De nieuwe bepalingen leggen geen enkele wijziging op (zie het antwoord op vraag 79).

Wettelijke basis: art. 223 DWU, art. 268 en 269 IA.

82. Wordt het gebruik van equivalente goederen op basis van art. 223 DWU ook toegestaan in het kader van de regeling douane-entrepot?

Voorbeeld: Stel dat er 1.000 items opgeslagen zijn in douane-entrepot waarvan 500 items de Uniestatus bezitten en 500 stuks de niet-Uniestatus. De vergunning voorziet 'gezamenlijke opslag'. Op een bepaald ogenblik worden 600 items uitgevoerd naar een bestemming gelegen buiten de EU. De goederen worden ten uitvoer aangegeven onder de regeling 3171. Er werden 100 items met Uniestatus uitgevoerd. Kan in deze situatie gebruik gemaakt worden van equivalentie en op welke wijze dient de invoer gecompenseerd te worden?

Antwoord:

Indien gezamenlijke opslag in de vergunning is voorzien, is art. 177 DA en art. 268 IA van toepassing.

In dit geval kan men geen onderscheid maken tussen de EU en de niet EU-goederen en het onderscheid wordt gemaakt op boekhoudkundig niveau.

De uitvoerder kiest de status van de goederen op het ogenblik van de uitvoer, hetzij Unie, hetzij niet-Uniegoederen. Er is in dit geval een limiet van 500 EU en 500 niet EU-goederen.

In het betrokken geval, indien hij kiest om volgende goederen uit te voeren:

100 EU en 500 niet EU-goederen: hij kan ter compensatie 100 niet EU-goederen invoeren, die dan EU-goederen worden. In het entrepot blijven dus 0 goederen niet EU en 400 EU-goederen.

De wijziging van status is voorzien in artikel 269 IA. De weder ingevoerde goederen moeten de beperkingen overeenkomstig de artikelen 169.2, 169.4 en 169.5 DA respecteren. Het nodige dient in de vergunning douane-entrepot te zijn opgenomen.

83. Wat wordt bedoeld met “onverwijld” in termen van controle van de aanzuiveringsafrekening (zuivering van een bijzondere regeling (art. 215 DWU – art. 265 IA)?

Voorstel: binnen de 30 dagen.

Antwoord:

De Commissie heeft geantwoord ‘ASAP’ – onverwijld - tijdens de 46ste vergadering van het ‘Comité douanewetgeving, afdeling RDE’. De diensten van KLAMA zullen daarover op het terrein beslissen.

84. Art. 179§1 DA laat goederenbewegingen toe zonder aangifte, is dan een wederuitvoeraangifte noodzakelijk?

Antwoord:

Artikel 179 lid 1 DA beschrijft de overbrenging van goederen tussen verschillende plaatsen binnen het douanegebied van de Unie met vermelding in de administratie, zoals bepaald in artikel 178 lid 1 DA.

In het geval van wederuitvoer, zoals omschreven in artikel 267 lid 1 IA, dient wel steeds een aangifte tot wederuitvoer opgemaakt te worden.

85. Wat met goederenbewegingen onder de regeling veredeling? (onder CDW: transit nodig tenzij vereenvoudiging van toepassing)

Antwoord:

Het betreft dezelfde bepalingen als in het Communautair Douanewetboek. Voor wat betreft de economische douaneregelingen stond art. 512 van het Toepassingswetboek toe af te zien van de doorvoerregeling zonder titularis te moeten zijn van een vergunning voor vereenvoudigde procedures.

DOUANEVERVOER

86. Welke gegevens dienen ingevolge de inwerkingtreding van het DWU te worden opgenomen in vak 18 van de transitaangifte?

Antwoord:

In artikel 55, 1) cijfer 4 van TDA (Verordening 2016/341) wordt bepaald dat de gegevensvereisten die in bijlage B bij de Verordening 2015/2446 zijn vastgesteld niet van toepassing zijn tot de respectieve datums van de uitrol of de upgrade van de relevante IT-systemen zoals bedoeld in de bijlage bij Uitvoeringsbesluit 2014/255/EU.

Dit betekent dat er **voor het ogenblik geen wijzigingen zijn met betrekking tot de invulling van vak 18** voor de aangifte douanevervoer.

Van zodra de nieuwe gegevensvereisten inzake Bijlage B van toepassing zijn zal in de betrokken gevallen rekening worden gehouden met de daarin vermelde verbeterde bepalingen (en de desbetreffende voetnoten) voor de invulling van het vak 18.

Tot slot, momenteel is het invullen van vak 18 van de transitaangiften verplicht, behalve in het geval van transport via post of via vaste installaties. En wanneer de goederen vervoerd worden in containers om vervoerd te worden via wegtransport, kan de douaneautoriteit de houder van de regeling toestaan om dit vak niet in te vullen, indien de logistieke situatie op het vertrekpunt verhindert dat de identiteit en de nationaliteit van het transportmiddel kan aangeleverd worden op het moment dat de transitaangifte wordt opgemaakt en indien de douaneautoriteit in staat is om te verzekeren dat de noodzakelijke informatie over de transportmiddelen later zullen ingevuld worden in vak 55.

De wijze van invullen van vak 18 staat vermeld in [Bijlage C van de DA](#)⁸ of in [toelichting F van het ED](#) gepubliceerd op de website van de AAD&A⁹.

Een verduidelijking hiervan is eveneens opgenomen in de [vragen met antwoorden die op de website van de Commissie](#) werden gepubliceerd¹⁰.

OPSLAG IN DOUANE-ENTREPOT

De wijzigingen ingevolge het nieuw Douanewetboek van de Unie betreffende Entrepots, kan u terugvinden in [de Circulaire 2017/C/28 betreffende de douane-entrepots](#)¹¹.

87. Wat dient er te gebeuren met de lopende vergunningen particulier douane-entrepot van het type C,D en E? In principe is een herbeoordeling van deze vergunningen vereist voor 1 mei 2019. Zullen de douaneautoriteiten het initiatief daartoe nemen? ?

Antwoord:

Alle bestaande vergunningen douane-entrepots zullen herbeoordeeld worden voor 1/5/2019 (art 250 DA). De douane zal voor de herbeoordeling het initiatief nemen. Een verzoek van de vergunninghouder is daartoe niet noodzakelijk.

De overgangsmaatregelen en de herbeoordeling van de vergunningen staan omschreven in Titel III en Titel IV Circulaire douane-entrepots D.I.540.101-D.D.012.844.

⁸ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:02016R0341-20160315&from=NL>

⁹ https://financien.belgium.be/nl/douane_accijnzen/ondernemingen/douane/enig-document

¹⁰ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/union-customs-code/ucc-ganda_en#box_18

¹¹ <http://ccff02.minfin.fgov.be/KMWeb/document.do?method=view&id=51672450-90af-4266-b543-c0767db156c1&documentLanguage=NL#findHighlighted>

De huidige vergunningen zullen niet vervangen worden voor de herbeoordeling. De vergunning die verleend werd voor 1/5/2016 dienen wel gelezen te worden als een particulier douane-entrepot.

Na de herbeoordeling zal een nieuwe vergunning douane-entrepot afgeleverd worden volgens de nieuwe principes van het DWU en rekening houdend met de resultaten van de audit (mogelijks zal dit betrekking hebben op verantwoordelijkheden en zekerheid).

Douane-entrepot A, B, C, E en F:

goederen ingeslagen voor en na 1/5/2016 zullen worden uitgeslagen volgens de principes van het DWU. (art. 349 IA)

Douane-entrepot D of E+D:

-goederen ingeslagen voor 1/5/2016 zullen worden uitgeslagen volgens de principes van het CDW (V2913/92 en V2454/93)

-goederen ingeslagen na 1/5/2016 zullen worden uitgeslagen volgens de principes van het DWU (art. 349 IA)

GEVOLG voor douane-entrepot type D en E+D:

- Om een duidelijk onderscheid te zien in het tijdstip van inslag voor en na 1/5/2016 zullen de betrokken economische operatoren een stockaangifte moeten opstellen op 30/04/2016.

- Vergunningen douane-entrepot D of D+E zullen voor 1/5/2016 **ambtshalve gesplitst** worden in 2 vergunningen: vergunning douane-entrepot blijft bestaan + vergunning domiciliëring vrij verkeer met globalisatie (uitsluitend in MASP vergunningen inbrengen + vergunningsnummer meedelen aan economische operator). De ambtshalve toegekende vergunning domiciliëring vrij verkeer is geldig tot aan de herbeoordeling.

- De vrijstelling van kennisgeving die in de oude wetgeving op basis van art. 266 lid 1,b (CTW) standaard was voorzien bij entrepot type D (en E+D) kan vanaf 1/5/2016 behouden blijven tot aan de herbeoordeling van de vergunning EiDR (domiciliëring).

88. We veronderstellen dat de nieuwe regelgeving geen gevolgen zal hebben voor ondernemingen die vandaag over een vergunning douane-entrepot type A of type B beschikken en dat het bijgevolg niet nodig is deze vergunningen te herbeoordelen. Is dit correct?

Antwoord:

Neen, alle bestaande vergunningen moeten worden herbeoordeeld. Zie het antwoord op vraag 87.

89. Welke veranderingen worden voorzien in de bestaande vergunningen en bij de afgifte van nieuwe vergunningen?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 87 en Titel II Circulaire douane-entrepots D.I.540.101-D.D.012.844.

90. Vanaf wanneer gaan eventuele wijzigingen in voor bestaande vergunningen en voor afgifte van nieuwe vergunningen?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 6.

91. Welke periode voorziet de AAD&A voor de herziening van bestaande vergunningen?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 6.

92. Vervanging aangifte K door J (inschrijving in de administratie)?

De softwareleveranciers begrijpen dat er onder het DWU, vanaf 1/5/2016 geen aangifte meer kan gemaakt worden om goederen in een entrepot D te plaatsen.

In dat geval is dus de aangifte regeling “K” niet meer mogelijk.

Ze wordt dus vervangen door een aangifte regeling “J” of een inschrijving in de administratie... Is dit correct?

Antwoord:

De aangifte voor plaatsing onder de regeling douane-entrepot, regeling K zal in de huidige vorm niet meer mogelijk zijn vanaf 1 mei 2016. Deze aangifte zal dienen te worden vervangen door een aangifte regeling J of door plaatsing onder de vorm van inschrijving in de administratie vanaf 1 mei 2016.

In de review cycle op doc. DIH 15-001 betreffende TDA data-related annexes werden door COM de volgende APO's ingenomen:

“For type D warehouses, no new declaration can be provided after 1.5.2016, so no column K can be justified in the matrix. Where such declarations established before 1.5.2016 need to be referred to as previous procedures, code 71 can be used.

The concept of type 'D' warehouse will not exist under the UCC. However, as regards the other Warehouse types, it can be argued that it is rather the name that will change and not the underlying concept.

A correlation between CCC and UCC warehouses categories can be summarized as follow:

CCC > UCC

A > (a)

B > (b)

C > (c) (partially)

D > --

E > (c)

F > -- “

In de TDA is de regeling K geschrapt en luidt het opschrift van de regeling J “Placing under a customs warehouse” (i.p.v. het huidige opschrift “Placing in type A, B, C, E and F customs warehouses”)

De structuur en de codes voor vak 49 zien er als volgt uit:

“Box 49: Identification of warehouse

The code to be entered has the following three-part structure:

- the character identifying the type of warehouse:

R Public customs warehouse type I

S Public customs warehouse type II

T Public customs warehouse type III

U Private customs warehouse

V Storage facilities for the temporary storage of goods

Y for a non-customs warehouse

Z for a free zone or free warehouse

- the identification number allocated by the Member State when issuing the authorisation (an..14)
- the country code for the authorising Member State, as defined in box 2 (a2)”

In de bijlage B-IA van het DWU wordt de identificatie van het entrepot weergegeven door het gegevenselement 2/7:

“De te vermelden code is tweeledig:

- het teken dat het type entrepot aangeeft:

R Publiek douane-entrepot type I

S Publiek douane-entrepot type II

T Publiek douane-entrepot type III

U Particulier douane-entrepot

V Opslagruimte voor de tijdelijke opslag van goederen

Y Ander dan douane-entrepot

Z Vrije zone

- het identificatienummer dat door de lidstaat is toegekend bij de afgifte van de vergunning in de gevallen waarin een dergelijke vergunning wordt afgegeven.”

Aanvullende informatie voor type D

In de nieuwe Code wordt de entrepotregeling type D niet langer voorzien. Vanaf 1 mei 2016 zullen dergelijke vergunningen entrepot type D beschouwd worden als vergunningen voor een particulier entrepot. De entrepotregeling type D mag nog steeds aangezuiverd worden na 1 mei 2016 volgens de bepalingen van de oude Code. Dit betekent dat goederen die voor 1 mei 2016 onder deze regeling werden geplaatst kunnen uitgeslagen worden op basis van de (lagere) waarde bij inslag. Niettemin zullen dergelijke goederen vanaf 1 januari 2019 worden uitgeslagen op basis van de (hogere) douanewaarde.

93. Verdwijnt ‘K’ aangifte per 1 mei 2016?

Antwoord:

Ja, zie het antwoord op vraag 92.

94. We weten dat het huidige entrepot type D niet langer zal bestaan maar wat met de vergunningen type C en E? Zullen deze types nog steeds bestaan na 01/05/2016 of zal er slechts één type particulier entrepot bestaan?

Antwoord:

Er zal maar één type particulier entrepot meer zijn vanaf 1 mei 2016. De huidige types C en E kunnen in de huidige vorm nog blijven bestaan, maar zullen dienen te worden herbeoordeeld.

In de review cycle op doc. DIH 15-001 betreffende TDA data-related annexes werden door COM de volgende APO's ingenomen:

“The concept of type 'D' warehouse will not exist under the UCC. However, as regards the other Warehouse types, it can be argued that it is rather the name that will change and not the underlying concept.

A correlation between CCC and UCC warehouses categories can be summarized as follow:

CCC > UCC

A > (a)

B > (b)

C > (c) (partially)

D > --

E > (c)

F > -- “

95. In de zee- en luchthavens wordt frequent gebruik gemaakt van de publieke entrepots van het type B. Onder het DWU komt het huidige entrepot type B overeen met een publiek entrepot type II. Onder welke voorwaarden kan een dergelijke vergunning bekomen worden?

Antwoord:

De algemene regels zijn van toepassing: het artikel 211 en de artikels 240 t.e.m. 243 van het DWU en de artikels 161 t.e.m. 183 van de DA.

96. Wat zijn de verplichtingen van de vergunninghouder van een publiek entrepot type II?

Antwoord:

Zie punt 3 Titel VIII Circulaire douane-entrepots D.I.540.101-D.D.012.844.

De verantwoordelijkheden van de houder van de vergunning of de regeling zijn vastgelegd in artikel 242 DWU.

Art. 1, 32 van de DA definieert het publiek douane-entrepot type I als het publiek entrepot waar de verantwoordelijkheden zoals bedoeld in artikel 242, lid 1 van het wetboek berusten bij de houder van de vergunning en de houder van de regeling.

Art. 1.33 DA definieert het publiek entrepot type II (vroeger type B) als het publiek entrepot waar de verantwoordelijkheden zoals bedoeld in art. 242, lid 2 van het wetboek berusten bij de houder van de regeling.

Art. 242, lid 2 DWU is een afwijking van lid 1 van dit artikel en bepaalt dat voor wat betreft een publiek entrepot in de vergunning kan worden bepaald dat de in lid 1, onder a) of b) bedoelde verantwoordelijkheden uitsluitend bij de houder van de regeling berusten.

Dit artikel sluit niet uit dat de onder lid 1a of b bedoelde verantwoordelijkheden ook bij de houder van de vergunning kunnen berusten. De wetgeving geeft hierbij de keuze, maar deze verantwoordelijkheden dienen wel vooraf door de douaneautoriteiten te worden bepaald en in de vergunning te worden opgenomen.

Bijkomende informatie inzake de verantwoordelijkheden bepaald in lid 1 a) en b) en lid 3 van artikel 242 werden aan de Commissie gevraagd. Dit zal mogelijk verder worden verduidelijkt in de volgende versie van de guidances.

Door de Commissie werd wel duidelijk gesteld dat de verantwoordelijkheden opgenomen in artikel 242 niet handelen over het stellen van de zekerheid, maar wat erna gebeurt.

De houder van de regeling is steeds gehouden tot de verplichtingen die voortvloeien uit de plaatsing van de goederen onder de regeling douane-entrepot.

Inzake het stellen van een borg is de Commissie duidelijk: artikel 211 DWU is van toepassing. Een vergunning douane-entrepot is noodzakelijk voor het beheer van de opslagplaatsen (art. 211, lid 1 b). Deze borg geldt niet voor de aangiften, maar de opslaglocaties. Het is de houder van de vergunning die de borg dient te stellen (art. 211, lid 3,c).

In toepassing van artikel 211, lid 3 van het DWU (zie hiervoor) is de houder van de vergunning gehouden tot het stellen van een zekerheid overeenkomstig artikel 89 indien een douaneschuld kan ontstaan of ander heffingen verschuldigd kunnen worden voor de onder een bijzondere regeling geplaatste goederen. Voor de opslag in een douane-entrepot is een borgstelling noodzakelijk voor het beheer van de opslagruimten waaruit volgt dat de vergunninghouder gehouden is tot het stellen van de borg.

Artikel 89, lid 4 van het DWU verbiedt het stellen van twee keer zekerheidsstelling voor bepaalde goederen, waardoor er geen zekerheid kan worden gevraagd van zowel de houder van de vergunning, als de houder van de regeling. Voor de publiek entrepots type II zal dus een borg worden gevraagd van de houder van de vergunning en niet van de houder van de regeling.

In toepassing van het voorgaande wordt bepaald dat voor wat betreft de publiek entrepots type II de verantwoordelijkheid overeenkomstig het bepaalde in artikel 242, lid 1, onder a) van het wetboek vermelde verantwoordelijkheid berust bij de houder van de vergunning en de onder b) vermelde verantwoordelijkheid bij de houder van de regeling. Dit onderscheid geeft de mogelijkheid om de verantwoordelijkheid te verdelen in enerzijds het beheer van de vergunning, het verschaffen van de opslaglocatie en het toezicht op de beveiliging ervan en anderzijds de verplichtingen die voortvloeien uit de plaatsing, opslag en aanzuivering van de opgeslagen goederen.

De verplichtingen van de vergunninghouder zijn alle verplichtingen die verband houden met het goede beheer van de eigenlijke opslagruimte, waaronder het stellen van de nodige zekerheid en de beveiliging van de opslaglocaties.

97. Moet de houder van de regeling een voorraadadministratie houden? Zo ja, waaruit moet die bestaan?

Antwoord:

Ja, dit moet volgens artikel 214 van het DWU.

Artikel 178 DA vermeldt wat de administratie moet bevatten. Zie Titel VII Circulaire douane-entrepots D.I.540.101-D.D.012.844.

In art. 214 van het DWU en art. 178 DA zijn de verplichtingen inzake het houden van een administratie opgenomen. Daarin is ook de houder van de regeling opgenomen.

Voor wat betreft de entrepots type II hangt het houden van een voorraadadministratie en waaruit deze dient te bestaan samen met de verantwoordelijkheden overeenkomstig art. 242 van het DWU. Zie in dit verband ook het antwoord op de vraag 96.

98. Moet de houder van de regeling borg stellen en zo ja hoe moet dit worden toegepast?

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 96 en punt 4 Titel VIII Circulaire douane-entrepots D.I.540.101-D.D.012.844.

Vergunningen voor bijzondere regelingen die voor 1 mei 2016 werden afgegeven en die na 1 mei blijven voortbestaan zullen wat zekerheidsstelling betreft niet worden aangepast tot aan de herbeoordeling, tot het afleveren van een nieuwe vergunning of, dat spreekt voor zich en is altijd van toepassing, ingeval de douane oordeelt dat er een verhoogd risico optreedt.

Zekerheidsstelling voor vergunningen voor bijzondere regelingen van na 1 mei 2016 zullen volgens de nieuwe regels worden bepaald. Vanaf dan zal in elke vergunning het bedrag van de te stellen zekerheid worden vermeld. Bovendien zal, indien een vergunninghouder (aangever) wenst gebruik te maken van de doorlopende zekerheid, een specifieke vergunning worden afgegeven die het gebruik van het systeem van doorlopende zekerheid toestaat.

Vermits enkel het beheer van het douane-entrepot het stellen van een zekerheid vereist, kan enkel zekerheid door de vergunninghouder douane-entrepot worden geëist. De zekerheid dient te worden gesteld vooraleer de vergunning voor het beheer van de opslagruimte voor opslag in het douane-entrepot wordt afgegeven.

99. Wat wordt in artikel 240, lid 1 DWU bedoeld met het onder toezicht staande ruimtes of andere locaties ('douane-entrepots')?

Antwoord:

In de originele Engelstalige versie (en eveneens in de Franse versie) van het DWU luidt de tekst van art. 240 als volgt:

Article 240

Storage in customs warehouses

Under the customs warehousing procedure non-Union goods may be stored in premises or any other location authorised for that procedure by the customs authorities and under customs supervision ('customs warehouses').

In tegenstelling met de eerder onduidelijke Nederlandse versie, kan hieruit worden afgeleid dat goederen enkel onder de regeling douane-entrepot kunnen worden opgeslagen in door de douaneautoriteiten ***goedgekeurde en onder toezicht staande ruimtes of andere locaties.***

De mogelijkheid om inrichtingen voor douane-entrepots niet goed te keuren, zoals tot nu het geval was voor de types E wordt bij deze dus uitgesloten. Als gevolg wordt beslist om maar één type particulier entrepot te behouden.

100. In de huidige wetgeving is de mogelijkheid voorzien om gebruik te maken van de regeling entrepot voor goederen die niet in een als entrepot goedgekeurde plaats moeten worden opgeslagen. Dit kan op basis van een vergunning entrepot van het type E.

Blijft een gelijkaardige mogelijkheid bestaan onder het DWU? M.a.w. kunnen goederen die gestockeerd zijn in een opslagplaats die niet erkend is als douane-entrepot cfr. artikel 211, lid 1 DWU toch onder de regeling entrepot geplaatst worden?

Zo ja:

- **Op basis van welke bepalingen DWU/DA/IA?**

- **Onder welke voorwaarden?**
- **Wat zijn de verplichtingen van de houder van de regeling (andere dan de verplichtingen voorzien in art. 242 DWU en andere dan deze voorzien inzake de voorraad & Administratie (art. 214 DWU en art. 178 UCC DA)?**

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 99.

101. Gebruik van vereenvoudigde procedures bij plaatsing onder, zuivering van en overbrenging onder de regeling entrepot (art. 240 DWU + art. 166 DWU) (Havens). Bij welke types entrepot kan gebruik worden gemaakt van vereenvoudigde procedures bij plaatsing onder de regeling, zuivering van de regeling en overbrenging onder de regeling?

Antwoord:

In principe voor alle types indien aan de desbetreffende voorwaarden inzake de vereenvoudigde regeling kan worden voldaan.

102. Verantwoordelijkheden van de houder van de vergunning of de regeling:

Wat is het verschil tussen:

- verplichtingen die voortvloeien uit de opslag van goederen die zich onder de regeling bevinden – DWU art. 242, lid 1, b

en

- verplichtingen die voortvloeien uit de plaatsing van de goederen onder de regeling – DWU art. 242, lid 3

Antwoord:

Zie het antwoord op vraag 96.

SPECIFIEKE BESTEMMING – TIJDELIJKE INVOER EN BIJZONDERE BESTEMMING

103. De regeling bijzondere bestemming maakt het mogelijk om niet-uniegoederen in het vrije verkeer te brengen met vrijstelling van rechten of aan een verlaagd tarief van invoerrechten op voorwaarde dat:

- 1. De specifieke bestemming voorzien is in de douanecode betreffende het geharmoniseerd systeem;**
- 2. De invoerder en de verwerker/bewerker beschikken over een vergunning 'bijzondere bestemming'.**

In de huidige douaneverordening EU 2454/93 beschrijven de artikels 471 – 495 het gebruik van een T5 document dat een controledocument is voor het gebruik van de

regeling bijzondere bestemming of voor de overdracht van de goederen aan een andere persoon in een andere EU lidstaat.

Noch in de IA, noch in de DA wordt verwezen naar het T5 document als een controledocument hetzij voor de controle van de bijzondere bestemming of voor de controle van de overdracht van de goederen aan een andere partner (bijv. in een andere EU lidstaat).

Art. 239 van de DA vermeldt het volgende:

- 1. de vergunninghouder heeft de verplichting de goederen te gebruiken voor de doeleinden die zijn vastgesteld;**
- 2. in geval van overdracht aan een andere persoon moet de vergunninghouder de door de douaneautoriteiten vastgestelde voorwaarden respecteren.**

Hoe zal de Administratie verder controle uitoefenen op het gebruik van de regeling 'bijzondere bestemming' en op de overdracht van de goederen 'bijzondere bestemming' aan een andere persoon zonder het T5 controledocument?

Antwoord:

In versie 9 van de Guidance SPE (Guidance « SPECIAL PROCEDURES – Title VII UCC »), licht de Europese Commissie nieuwe bepalingen toe over de overdracht van rechten en plichten. Deze nieuwe bepalingen zijn opgenomen in het [Tariefbericht 619](#) van 14/07/2017.

104. Volgens de Nederlandse douane zal een handelsdocument volstaan ter vervanging van het T5 document. Hoe zal dit praktisch in zijn werk gaan?

Er wordt verwezen naar een zuiveringsopgave.

- Bestaat er een model van deze zuiveringsopgave?**
- Wie dient deze op te maken? De vergunninghouder, of de partij die de invoeraangifte met gebruikmaking van de regeling uitstelt?**
- Indien dit document samen met de invoeraangifte wordt opgemaakt, welke code dient er dan in PLDA te worden ingestuurd als bijgevoegd document?**

Antwoord:

Voor wat betreft het controle-exemplaar T5 zie het antwoord op de vraag 103.

Met betrekking tot de aanzuiveringsafrekening is het de vergunninghouder die een aanzuiveringsafrekening aan het controlekantoor moet voorleggen telkens als de onder de regeling bijzondere bestemming geplaatste goederen hun voorgeschreven bijzondere bestemming gekregen hebben binnen 30 dagen na het verstrijken van de aanzuiveringstermijn (artikel 175 DA).

Deze aanzuiveringsafrekening mag niet in de invoeraangifte vermeld worden aangezien deze rekening de regeling aanzuivert. Het is eigenlijk een document dat de beëindiging aantoont voor de onder de regeling 'bijzondere bestemming' geplaatste goederen.

De bijlage 71-06 geeft een lijst van de gegevens die in deze aanzuiveringsafrekening moeten vermeld worden:

"In de aanzuiveringsafrekening te verstrekken inlichtingen

- a) *referentienummer van de vergunning;*
- b) *de hoeveelheid van elk soort goederen die onder de bijzondere regeling zijn geplaatst waarvoor aanzuivering wordt gevraagd;*
- c) *de GN-code van de goederen die onder de bijzondere regeling zijn geplaatst;*
- d) *de invoerrechten (%) die van toepassing zijn op de goederen die onder de bijzondere regeling zijn geplaatst en, in voorkomend geval, de douanewaarde;*
- e) *verwijzingen naar de douaneaangiften waarmee de goederen onder de bijzondere regeling zijn geplaatst;*
- f) *de soort en de hoeveelheid veredelingsproducten of onder de regeling geplaatste goederen en de verwijzing naar de daaropvolgende douaneaangifte of enig ander document betreffende de aanzuivering van de regeling;*
- g) *de GN-code en de douanewaarde van de veredelingsproducten, indien bij de aanzuivering gebruik wordt gemaakt van de waardesleutel;*
- h) *het opbrengstpercentage;*
- i) *het te betalen bedrag aan invoerrechten. Wanneer artikel 175, lid 4, toepassing vindt, dient dit te worden vermeld;*
- j) *de aanzuiveringstermijnen."*

De Commissie is principieel akkoord met de omzetting naar de 'regeling bijzondere bestemming' van de regels voorzien in artikel 257 § 2, 2de alinea van het DWU (globalisatie van de aanzuiveringsafrekeningen = 1 afrekening voor alle aangiften van dezelfde periode (maand, trimester)). De Commissie zal een wijziging van de gedelegeerde verordening (DA) voorstellen, maar om procedurele redenen, zal dit niet plaatsvinden in 2016.

Omdat in het document "Guidance for MSs and Trade" over bijzondere regelingen reeds in hoofdstuk 4, afdeling 2 "End-use" de mogelijkheid werd opgenomen om de aanzuiveringsafrekening te globaliseren, hebben de wetgevende diensten (Douane en Tarief) geen bezwaar tegen het toepassen van de globalisatie van de aanzuiveringsafrekening in het kader van de regeling bijzondere bestemming met ingang van 1 mei 2016.

105. Als douaneagent plaatsen wij de goederen enkel onder de regeling op plaats van binnenkomst, we zijn geen vergunninghouder.

Tot heden werden de goederen met T5 overgedragen naar de vergunninghouder.

Is in voorkomend geval vanaf 1/5:

- **Een T5 nog mogelijk?**

- **Of dient er een dataset (bijv. invoeraangifte + commerciële stukken/facturen) te worden gebruikt voor overdracht naar de vergunninghouder?**

Antwoord:

Dit geval is geen overdracht (van rechten en plichten) maar wel een beweging van goederen tussen verschillende plaatsen in het douanegebied van de Unie. Deze overbrenging kan plaatsvinden zonder douaneformaliteiten (artikel 179 van V. 2015/2446).

Wat betreft de beweging van goederen onder de regeling bijzondere bestemming tussen verschillende plaatsen in het douanegebied van de Unie, kan hiervoor punt II van het Tariefbericht 619 geraadpleegd worden (zie antwoord op vraag 104).

- 106. Hoe zal de controle van de bijzondere bestemming plaatsvinden onder de DWU-wetgeving?**

Voorbeelden:

Een Belgische autofabrikant voert versnellingsbakken in (HS 8708 4020 00) voor de montage in auto's.

Een Belgische invoerder transporteert smeermiddel voor eindgebruik/bijzondere bestemming/(HS 2710 1971 00) naar een Duitse verwerker.

Voorstel: Momenteel hebben alle partijen in de distributieketen ERP-systemen die toelaten alle inkomende grondstoffen en uitgaande geproduceerde eindproducten aan de douaneautoriteiten aan te tonen. Controle gebaseerd op ERP systemen is hier de oplossing. Deze controlefaciliteit zou tenminste aan AEO-bedrijven moeten worden toegestaan. Hierbij dient men als doelstelling het vermijden van extra administratie voor de invoerders voor ogen te houden.

Antwoord:

Zie het antwoord op de vragen 103 en 104.

- 107. Zal de AAD&A een aanzuiveringsafrekening vragen voor elke individuele aangifte voor invoer onder bijzondere bestemming, alhoewel de Commissie het eens is over een geglobaliseerde aanzuiveringsafrekening zoals dit het geval is voor actieve veredeling. Waarom is er een verschil? Hoe ziet AAD&A dit op praktisch vlak?**

Antwoord:

De Commissie heeft haar principeakkoord gegeven tijdens de vergadering van 29/01/2016 om de regels betreffende de globalisatie van aanzuiveringsafrekening voorzien in art. 257§2, 2de alinea die wordt toegepast in de regeling actieve veredeling, te transponeren naar de regeling 'bijzondere bestemming'. De Commissie zal een wijziging voorstellen van de 'Delegated Act' maar wegens procedurerechten zal dit niet daadwerkelijk in 2016 zijn.

Gezien het feit dat het document 'Guidance for MSs and Trade' m.b.t. de bijzondere regelingen reeds in hoofdstuk 4, afdeling 2 'End-Use' (*) de mogelijkheid herneemt de aanzuiveringsafrekening te globaliseren, hebben de wetgevende diensten (Douane en

Tarief) geen bezwaar tegen het feit dat de globalisatie van de aanzuiveringsafrekening wordt toegepast voor de regeling 'bijzondere bestemming' vanaf 1 mei 2016.

(*) "End use is subject to a bill of discharge. For instance, all the placements under the procedure for which the period of discharge ends during the calendar month, may be covered by one single bill of discharge which has to be submitted to the supervising customs office on the last day of the given calendar month. However, the supervising customs office may waive the obligation to present the bill of discharge where it considers it unnecessary."

ACTIEVE VEREDELING

108. Wat zijn de gevolgen voor de houders van een vergunning actieve veredeling terugbetaling? Kunnen zij blijven genieten van het AV-terugbetalingssysteem tot hun vergunning verloopt?

Antwoord:

Sinds 1 mei 2016 laten de vergunningen AV/T afgeleverd vóór deze datum nog steeds de plaatsing onder de regeling AV toe maar overeenkomstig de voorwaarden van het DWU. Dit wil zeggen met schorsing van de rechten en betaling ervan op het moment van de vrijgave voor het vrije verkeer wanneer men deze bestemming er aan geeft (toepassing van het art. 254 DA).

Concreet betekent dit dat de onderneming het bedrag van de rechten niet meer hoeft te prefinancieren en er geen enkele compenserende interest verschuldigd is.

109. Hoe moet worden omgegaan met de combinatie actieve veredeling/bijzondere bestemming? Is het mogelijk om goederen in te voeren onder de actieve veredelingsprocedure en wanneer blijkt dat het eindproduct zal worden verkocht op de Europese markt, hen aan te geven voor vrij verkeer gebruik makende van een bijzondere bestemming. Moet deze mogelijkheid aangevraagd worden in de vergunning actieve veredeling of moeten er twee afzonderlijke vergunningen zijn (één voor actieve veredeling en één voor bijzondere bestemmingen) of is het voldoende dat de goederen zouden geplaatst worden onder de bijzondere bestemmingsprocedure (zie art. 73§1 DA)? En wat als het eigendomsrecht over de goederen wordt overgedragen voordat zij worden vrijgegeven voor het vrij verkeer (in de naam van de koper – vergunninghouder actieve veredeling)? Zouden er in dat geval 2 vergunningen moeten zijn en zou er een overdracht van rechten moeten zijn tussen deze twee vergunninghouders? Onder welke GN-code moeten deze goederen onder de regeling actieve veredeling worden geplaatst, we veronderstellen de normale GN-code? Zou het voldoende zijn om de GN-code voor bijzondere bestemming te vermelden bij uitslag voor vrij verkeer?

Antwoord:

De bepalingen van het art. 73 DA zijn automatisch van toepassing. Dit moet niet uitdrukkelijk vermeld worden in de vergunning actieve veredeling.

Geen enkele vergunning bijzondere bestemming dient te worden gevraagd of te worden vertoond. De controledienst zal kunnen nagaan of de voorwaarden van art. 73§2 DA zijn vervuld.

Bij actieve veredeling heeft de eigenaarschap van de goederen geen invloed op de regeling. In geval van eigendomsoverdracht kunnen ook de rechten en plichten worden overgedragen maar dit is niet verplicht. Deze eventuele overdracht van rechten en plichten alsook de praktische formaliteiten die verbonden zijn aan deze overdracht moeten opgenomen zijn in de vergunning.

Conform de gebruikelijke regels bij actieve veredeling, worden de goederen aangegeven onder de regeling 'actieve veredeling' volgens hun GN-code op het moment van plaatsing onder de regeling. De goederen worden aangegeven voor het vrij verkeer ter aanzuivering van de regeling 'actieve veredeling' volgens hun GN-code op het moment van het plaatsen onder de regeling 'vrij verkeer'.

EXPRESS OPERATOREN

110. De aangifte voor tijdelijke opslag moet ten laatste ingediend worden op het tijdstip dat de goederen worden aangebracht bij de douane. Art. 192 IA bepaalt dat 'wanneer een douaneaangifte wordt ingediend vóór de verwachte aanbrenging van goederen bij de douane, in overeenstemming met art. 171 van het wetboek, de douaneautoriteiten deze aangifte kunnen beschouwen als een aangifte tot tijdelijke opslag.' Quid 01/05/2016?

Data set: Annex B, chapter 3 section 1 data requirements table, Group 1 column G4.

Antwoord:

In het kader van de machtiging RTO voor koerierdiensten kan ontheffing verleend worden voor het indienen van een summier aangifte voor tijdelijke opslag met betrekking tot goederen waarvoor, voor het verstrijken van de termijn voor de indiening van de summier aangifte tijdelijke opslag, een douaneaangifte is ingediend. In dat geval dient de douaneaangifte ook de voor de summier aangifte voor tijdelijke opslag benodigde gegevens te bevatten. De betrokken douaneaangifte volgt de opvolgingsregels met betrekking tot de summier aangifte voor tijdelijke opslag.

111. De douaneautoriteiten kunnen het gebruik van luchthavensystemen of andere beschikbare informatiemethodes toestaan voor het aanbrengen van goederen bij de douane. Quid 01/05/2016?

Antwoord:

De huidige werkwijze mag worden behouden.

112. De douaneautoriteiten vereisen een vergunning voor het beheer van opslagruimtes voor tijdelijke opslag. Art. 116 DA beschrijft de administratie die hiervoor nodig is. Quid 01/05/2016?

Antwoord:

De regels van de bestaande machtigingen blijven van toepassing. Bij de herbeoordeling kan dit eventueel opnieuw bekeken worden.

113. De expressbedrijven verstrekken reeds vandaag informatie over aankomende zendingen pre-arrival. Welke formaliteiten worden voorzien vanaf de introductie van ICS2? Welke overgangsmaatregelen?

Antwoord:

ICS2 is nu nog niet van toepassing maar is voorzien voorbegin 2021. De pre-loading van air-express sector maakt deel uit van deze eerste release.

114. De exploitant van een luchtvaartuig, dat het douanegebied van de Unie binnenkomt, meldt de aankomst ervan aan het douanekantoor van eerste binnenkomst bij aankomst. Luchthaven- of havensystemen kunnen hierbij gebruikt worden. De douaneautoriteiten kunnen vervolgens een ontheffing van kennisgeving verlenen indien de informatie reeds voor hen beschikbaar is.

Data set: Annex B, chapter 3 section 1 data requirements table, Group 1 column G2.

Welke formaliteiten worden voorzien bij de aankomst van goederen (via vliegtuig)? Wordt in België op basis van de access op systemen van de Express operatoren die nu al is verstrekt een “waiver” voorzien?

Antwoord:

De vrijstelling voor het indienen van een ‘arrival notification’ voor de koeriersbedrijven blijft bestaan.

115. Goederen die het douanegebied van de EU worden binnengebracht zullen bij aankomst onmiddellijk worden aangebracht bij de douane. Goederen die aan boord blijven dienen aangebracht te worden in de luchthaven waar ze worden gelost.

Kunnen de douaneautoriteiten het gebruik van luchthavensystemen of andere beschikbare informatiemethodes toestaan voor het aanbrengen van goederen bij de douane?

Data set: Annex B, chapter 3 section 1 data requirements table, Group 1 column G3.

Antwoord:

De mogelijkheid tot het gebruik van “airport systemen” voor goederen van koerierdiensten blijft behouden.

116. Vraag m.b.t. de inschrijving in de administratie van de aangever – toep. voor express-operatoren.

Voorwaarden voor het verlenen van vergunningen art. 150 DA

De aanvrager moet voldoen aan 3 van de 4 AEO voorwaarden die vermeld staan in art. 39 DWU. Het is niet mogelijk om inschrijving in de administratie te gebruiken voor gelijktijdige aangifte voor het vrije verkeer en tot verbruik van goederen die vrijgesteld

zijn van de btw overeenkomstig art. 138 van de Richtlijn 2006/112/EC (code 4200) (art. 150, lid 3 DA).

Indien de aanvraag voor een vergunning EiDR betrekking heeft op uitvoer en wederuitvoer, wordt slechts vergunning verleend indien aan beide van de volgende voorwaarden wordt voldaan:

er wordt afgezien van de verplichting tot indiening van een aangifte vóór vertrek overeenkomstig art. 263, lid 2 van het wetboek;

het douanekantoor van uitvoer is ook het douanekantoor van uitgang of het douanekantoor van uitvoer en het douanekantoor van uitgang hebben een regeling getroffen om ervoor te zorgen dat de goederen aan het douanetoezicht onderworpen zijn.

Dit moet verduidelijkt worden in 'guidelines' maar het zou mogelijk moeten zijn om EiDR te gebruiken voor uitvoer indien de 'indirecte uitvoer' vereenvoudigde procedure onder het 'single transport contract' is gebruikt (art. 329, lid 7 IA).

Op grond van art. 182, lid 3 DWU kunnen de douaneautoriteiten, op verzoek, ontheffing verlenen van de verplichting om de goederen aan te brengen. In dat geval worden de goederen geacht te zijn vrijgegeven op het moment van de inschrijving in de administratie.

Voorwaarden: De aangever moet AEO C zijn, de aard van de goederen en de goederenstroom van de betrokken goederen rechtvaardigen zulks en zijn bekend bij de douaneautoriteiten, het toezichthoudende douanekantoor heeft toegang tot alle informatie welke zij nodig acht om, indien nodig, haar recht te kunnen uitoefenen de goederen te kunnen controleren indien nodig, en op het moment van de van de inschrijving in de administratie zijn de goederen niet langer onderhevig aan verboden of beperkingen tenzij in de vergunning anders is bepaald.

Welke implementatieprincipes en voorwaarden zijn van toepassing inzake EiDR voor de express-operatoren? Indien wordt gebruik gemaakt van een Single Transport Contract (AWB) bij export kan indirecte uitvoer via EiDR worden aangegeven (art. 329, lid 7 IA)?

Antwoord:

In principe zijn de algemene voorwaarden inzake EiDR van toepassing.

Indien gebruik wordt gemaakt van een STC (enkele overeenkomst voor vervoer) en de goederen verlaten het douanegebied van de EU via de lucht, kunnen de goederen op de plaats waar de goederen in het kader van STC door de luchtvaartmaatschappij ten laste worden genomen, worden aangegeven onder EiDR indien voldaan wordt aan alle desbetreffende voorwaarden.

NIEUWE DEFINITIE EXPORTEUR / KANTOOR VAN UITVOER – LINK MET BTW-REGELGEVING

Update van 10/11/2017 (van de Dienst Douanewetgeving) betreffende de definitie van exporteur

Artikel 1, punt 19) van de gedelegeerde handelingen van het Douanewetboek van de Unie (de zogenaamde DWU DA) betreffende de definitie van exporteur zal gewijzigd worden. De aangepaste definitie zal een algemenere definitie zijn zodat een verruimde interpretatie mogelijk wordt, die bovendien nauwer kan aansluiten bij de definitie van de exporteur inzake btw. Verduidelijkingen zullen door de Commissie gegeven worden in een aangepaste versie van bijlage A van de 'Guidance on export and exit out of the European Union'.

Deze wijziging zal (waarschijnlijk in het eerste trimester van 2018) gepubliceerd worden in een nieuwe geconsolideerde versie van de DWU DA. Zolang de aangepaste versie van dit artikel evenwel niet is verschenen in het Publicatieblad van de Europese Unie, blijven de antwoorden op de vragen 118 t/m 123 van toepassing.

Voorafgaande opmerking

De persoon die als uitvoerder inzake douane in vak 2 van de uitvoeraangifte vermeld dient te worden, is de persoon die een centrale rol vervult in het uitvoerproces: met name de persoon die verantwoordelijk is voor de correcte uitvoering van de douaneprocedure inzake uitvoer en die het vervoer van de goederen buiten het douanegebied van de Europese Unie kan aantonen. De leveringsvoorwaarden (Incoterms) zijn daarbij van ondergeschikt belang.

De uitvoerder inzake btw is de verkoper wiens verkoop vrijstelling van btw wegens uitvoer geniet: zijn naam dient samen met zijn btw-nummer (Belgisch of dat van een andere lidstaat) in vak 44 van de uitvoeraangifte vermeld te worden.

117. Kan een Belgische onderneming de uitvoerder zijn bij de wederuitvoer van goederen die het heeft verwerkt voor rekening van een niet-EU bedrijf (toll manufacturing)?

Voorbeeld: Een Belgische onderneming heeft een verwerkingscontract met een Amerikaanse onderneming. De te verwerken goederen worden in België ingevoerd en de Belgische onderneming staat vermeld als invoerder op de invoeraangifte. Na be- of verwerking worden de goederen weder uitgevoerd naar de US. Kan de Belgische onderneming worden vermeld als uitvoerder op de uitvoeraangifte?

Voorstel: Zoals dit momenteel het geval is in de huidige situatie zou de Belgische onderneming moeten worden vermeld als uitvoerder op de uitvoeraangifte.

Antwoord:

Inzake douane

De Belgische onderneming wordt in vak 2 als exporteur opgegeven omdat zij op het tijdstip waarop aangifte wordt gedaan een contract heeft met de geadresseerde in het derde land (in casu de Amerikaanse onderneming) en de macht heeft om te beslissen dat de goederen naar een bestemming buiten het douanegebied van de Unie zullen worden gebracht (zie artikel 1 (19) a) van de UCC DA).

Inzake btw

Ervan uitgaand dat de Amerikaanse firma eigenaar van de goederen is, kan de Belgische firma niet optreden als uitvoerder. In deze situatie wordt normaal gezien de regeling actieve veredeling toegepast.

Dit is niet nodig voor btw-doeleinden: er is geen verkoop, dus geen btw-belastbare handeling, dus is er geen btw-vrijstelling nodig.

Indien er voor btw geen belastbare handeling (btw-vrijstelling bij uitvoer) in België plaatsvindt, dient er in vak 44 onder code Y040 dan nog naar het btw-identificatienummer van de exporteur verwezen te worden?

Antwoord:

Neen. In dat geval dient de code Y040 niet vermeld te worden.

De administratie aanvaardt evenwel de vermelding van de code Y040 (met het btw-identificatienummer en de naam van de belastingplichtige) in situaties waarbij de eigenaar-uitvoerder van de goederen er een btw-belang bij kan hebben om een uitvoeraangifte op zijn naam te hebben, ondanks het feit dat het geen toepassing van artikel 39 van het btw-Wetboek betreft (bijvoorbeeld bij overbrenging van een stock goederen naar een derde land).

Indien er voor btw een belastbare handeling (btw-vrijstelling bij uitvoer) in België plaatsvindt, dient er in vak 44 onder code Y040 dan enkel naar het btw-identificatienummer van de belastingplichtige die de btw-vrijstelling inroept verwezen te worden?

Antwoord:

Ja, met uitzondering van de regelingen A (uitvoer/verzending) en E (passieve veredeling) van de toelichting van het Enig document, waar, vanaf 1 mei 2016, de code Y040 in vak 44 van deze regelingen namelijk ook gevolgd dient te worden door de naam van de uitvoerder inzake btw, samen met zijn btw-identificatienummer.

118. Kan een Belgische onderneming, die optreedt als globaal fiscaal vertegenwoordiger, met een 796.6 btw-nummer, de uitvoerder zijn van goederen die toebehoren aan een niet-EU-firma die niet in België geregistreerd is inzake btw (uitvoer vanuit een btw-entrepot?)

Voorbeeld: Een Belgische onderneming heeft een vergunning btw-entrepot en slaat goederen op die toebehoren aan zowel Belgische, andere EU en niet-EU ondernemingen. De Belgische onderneming heeft een globaal btw-nummer 796.6 om EU en niet-EU ondernemingen te vertegenwoordigen, allen zonder btw-registratie in België.

De goederen van een Amerikaans bedrijf dat niet geregistreerd is voor btw in de EU, worden vanuit het btw-entrepot uitgevoerd buiten de EU.

Kan de Belgische onderneming die optreedt als fiscaal vertegenwoordiger met een 796.6 btw-nummer de uitvoerder van de goederen zijn?

Voorstel: Zoals dit momenteel het geval is in de huidige situatie zou de Belgische onderneming als uitvoerder op het uitvoerdocument moeten vermeld worden met zijn 796.6 btw-nummer (dit document verwijst naar de vergunning btw-entrepot van de Belgische onderneming)

Antwoord:

Inzake douane

Vak 2: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de Belgische onderneming

Inzake btw

Vak 44: vermelding van het globaal btw-nummer 796.6 van de Belgische onderneming, alsmede de naam van de vertegenwoordigde (in casu de niet-EU-firma).

Algemeen principe: wanneer gebruik gemaakt wordt van globale btw-nummers BE796.5 en BE796.6, moeten als uitvoerder (of invoerder) aangemerkt worden, de vertegenwoordigde persoon, NIET de titularis van het globaal nummer.

119. Kan een Belgische onderneming, die optreedt als globaal fiscaal vertegenwoordiger met een 796.6 btw-nummer, de uitvoerder zijn van goederen toebehorende aan een firma die inzake btw is geregistreerd in een andere lidstaat van de EU, maar niet in België is geregistreerd inzake btw (uitvoer vanuit een btw-entrepot)?

Voorbeeld: een Belgische onderneming die in het bezit is van een vergunning btw-entrepot slaat goederen op behorende tot zowel Belgische, andere EU en niet-EU ondernemingen. De Belgische onderneming heeft een globaal btw-nummer 796.6 om EU en niet-EU ondernemingen te vertegenwoordigen, allen zonder btw-registratie in België.

De goederen van een Duits bedrijf dat inzake btw niet geregistreerd is in België, worden vanuit het btw-entrepot uitgevoerd buiten de EU.

Kan de Belgische onderneming, als fiscaal vertegenwoordiger met een 796.6 btw nummer, de uitvoerder van de goederen zijn?

Voorstel: Zoals in de huidige situatie het geval is zou de Belgische onderneming dienen te worden vermeld als uitvoerder op het uitvoerdocument met zijn 796.6 btw-nummer (dit document verwijst naar de btw-entrepot vergunning van de Belgische onderneming)

Antwoord:

Inzake douane

Vak 2: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de Belgische onderneming

Inzake btw

Vak 44: vermelding van het globaal btw-nummer 796.6 van de Belgische onderneming, alsmede de naam van de vertegenwoordigde (in casu de EU-firma).

Algemeen principe: wanneer gebruik gemaakt wordt van globale btw-nummers BE796.5 en BE796.6, moeten als uitvoerder (of invoerder) aangemerkt worden, de vertegenwoordigde persoon, NIET de titularis van het globaal nummer.

120. Kan een Belgische onderneming de uitvoerder zijn van de goederen alhoewel de goederen worden uitgevoerd buiten de EU voor rekening van een niet-EU onderneming die inzake btw niet geregistreerd is in de EU (uitvoer voor rekening van een niet BE-bedrijf):

Voorbeeld: Een Belgische onderneming verkoopt goederen FCA (bedrijfsgebouwen en terreinen van de Belgische onderneming) aan een Amerikaanse onderneming die niet geregistreerd is inzake btw binnen de EU. De goederen worden vervoerd vanuit de haven van Antwerpen naar een plaats buiten de EU, voor rekening van de Amerikaanse onderneming. Overeenkomstig artikel 39 §1, 2° van het Wetboek btw, factureert de Belgische onderneming aan de Amerikaanse onderneming zonder btw. Kan de Belgische onderneming vervolgens worden vermeld als uitvoerder op het uitvoerdocument?

Voorstel: zoals dit momenteel het geval is in de huidige situatie zou de Belgische onderneming dienen te worden vermeld als uitvoerder op het uitvoerdocument.

Antwoord:

Het hierboven geschetste scenario is niet opgenomen in de Annex A van de 'Guidance on export and exit out of the European Union' maar is een voorbeeld van het scenario 1 van de door AAD&A en AAFISC-dienst btw opgestelde overzichtstabel inzake de nieuwe definitie van exporteur.

Inzake douane

Vak 2: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de Belgische verkoper

Vak 14: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de directe of indirecte vertegenwoordiger

Inzake btw

Vak 44: vermelding van naam en Belgisch btw-nr. van de Belgische verkoper

121. Kan een Belgische onderneming de uitvoerder van de goederen zijn alhoewel de goederen buiten de EU worden vervoerd voor rekening van een onderneming die inzake btw wel geregistreerd is in een andere EU-lidstaat?

Voorbeeld: Een Belgische onderneming verkoopt goederen FCA (bedrijfsgebouwen en terreinen van de Belgische onderneming) aan een Duitse onderneming die inzake btw geregistreerd is in de EU. De goederen worden voor rekening van de Duitse onderneming vervoerd vanuit de haven van Antwerpen naar Amerika. De Duitse onderneming verkoopt de goederen CIP New York aan een Amerikaans bedrijf. Overeenkomstig artikel 39 §1, 2° van het Wetboek btw factureert de Belgische onderneming aan de Duitse onderneming zonder Belgische btw. Kan de Belgische onderneming vervolgens de uitvoerder zijn op het uitvoerdocument?

Voorstel: zoals dit momenteel in de huidige situatie het geval is zou de Belgische onderneming dienen te worden vermeld als uitvoerder op het uitvoerdocument.

Het zou eveneens mogelijk moeten zijn om een uitvoerdocument op te maken waarop de Duitse onderneming met zijn EORI nummer als exporteur wordt vermeld. Het Belgische bedrijf kan vervolgens een kopie van het uitvoerdocument vragen aan de Duitse onderneming, maar bij controle is het eenvoudiger om een bewijs te leveren aan de Belgische btw autoriteiten in het geval de Belgische onderneming als exporteur van de goederen op het uitvoerdocument staat vermeld.

Antwoord:

Het hierboven geschetste scenario komt overeen met scenario 4 van de Annex A van de 'Guidance on export and exit out of the European Union' en is ook een voorbeeld van het scenario 3 van de door AAD&A en AAFISC-dienst btw opgestelde overzichtstabel inzake de nieuwe definitie van exporteur.

Inzake douane

Vak 2: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de Belgische verkoper

Vak 14: vermelding van naam, adres en EORI-nr. van de aangever of van de directe of indirecte vertegenwoordiger

Inzake btw

Vak 44: vermelding van naam en Belgisch btw-nr. van de Belgische verkoper

122. Kan een niet in de EU gevestigde onderneming (in bepaalde gevallen) nog optreden als 'exporteur'?

Antwoord:

Wat betreft de uitvoerder inzake douane en meer specifiek het geval waarbij deze uitvoerder niet in de EU is gevestigd, wordt opgemerkt dat gedurende de overgangsfase die ingaat op 1 mei 2016, vak 2 van de aangifte ten uitvoer gegevens mag bevatten over de afzender/exporteur. In het geval dat gebruik wordt gemaakt van de douanevertegenwoordiging, betekent dit dat in vak 2 de naam, het adres en het EORI-nummer wordt vermeld van de persoon voor wiens rekening de uitvoeraangifte is gedaan en dat de naam, het adres en het EORI-nummer van zijn douanevertegenwoordiger in vak 14 moeten vermeld worden. Wanneer de persoon voor wiens rekening de uitvoeraangifte is gedaan, niet in het douanegebied van de Unie is gevestigd, kan uitsluitend de indirecte douanevertegenwoordiging toegepast worden. De gegevens van de niet in het douanegebied van de Unie gevestigde persoon worden dan vermeld in vak 2 en de gegevens van zijn indirecte vertegenwoordiger in vak 14.

123. Koppeling van het begrip "exporteur" met de contractuele verhoudingen (en loskoppeling met eigendom en transport)

Antwoord:

Inzake btw is de 'exporteur' in de regel de persoon (btw-plichtige) die goederen met vrijstelling van btw verkoopt omdat die verkochte goederen door de verkoper of door zijn niet in België gevestigde koper, of voor hun rekening, worden vervoerd vanuit België naar een plaats buiten de EU.

De hoedanigheid van btw-exporteur is dus in de regel gekoppeld aan een verkoop van goederen.

124. Quid kettingverkopen?

Antwoord:

Een kettingverkoop inzake btw is een situatie waarbij goederen meerdere (twee of meer) keren achtereenvolgens verkocht worden en die goederen vervolgens worden vervoerd van bij de eerste verkoper tot bij de laatste koper, in casu naar een plaats buiten de EU.

De verkoop binnen de ketting waarbij de goederen worden vervoerd vanuit België naar een plaats buiten de EU, is de verkoop die van de btw kan worden vrijgesteld wegens uitvoer.

Binnen de ketting is het enkel deze verkoop die in aanmerking komt voor vrijstelling van btw. De overige verkopen zijn ofwel met toepassing van de btw of vinden plaats buiten de EU. Dit principe werd meermaals bevestigd door Europese rechtspraak.

De persoon die inzake btw de hoedanigheid van exporteur kan aannemen is dus de verkoper die, binnen de ketting, met vrijstelling van btw kan factureren. Deze persoon en zijn btw-nummer moet terug te vinden zijn in vak 44 van de uitvoeraangifte.

125. Bewijs uitvoer-vrijstelling voor btw-doeleinden?

Antwoord:

De btw-Richtlijn 2006/112/EG werd nergens gewijzigd naar aanleiding van de inwerkingtreding van het DWU.

De btw-principes inzake uitvoer blijven dus onverkort van toepassing.

De verkoper (dit is de schuldenaar van de btw) in de verkoopsrelatie waarbinnen de uitvoer plaatsvindt, moet dus kunnen aantonen dat de goederen die hij heeft verkocht, het btw-gebied van de EU effectief hebben verlaten.

Bij die bewijsvoering is de (door de douane gevalideerde) aangifte ten uitvoer het belangrijkste element.

Vandaar dat de bedoelde verkoper en zijn btw-nummer moeten terug te vinden zijn op de uitvoeraangifte, evenals de andere gegevens van zijn verkoop (aard en hoeveelheid van de goederen, prijs, bestemming...).

126. Nieuwe definitie 'kantoor van uitvoer' - Wordt het indienen van een uitvoeraangifte bij een EU grenskantoor de regel?

Antwoord:

Inzake de bevoegdheid van de douanekantoren bepaalt het artikel 159, lid 3 van het DWU dat het bevoegde douanekantoor voor het plaatsen van goederen onder een douaneregeling het douanekantoor is dat verantwoordelijk is voor de plaats waar de goederen zijn aangebracht.

Uitvoeringshandelingen leggen de procedureregels vast betreffende het vaststellen van de andere bevoegde douanekantoren dan het in vorengenoemd artikel 159, lid 3 bedoeld kantoor.

De bepalingen die in de uitvoeringshandelingen van het DWU betreffende het bevoegde douanekantoor zijn opgenomen, zijn identiek aan de bepalingen die in het huidige artikel 161, lid 5 van het CDW en in de artikelen 789 t/m 791 en 794 van het CTW zijn opgenomen.

De toepasselijke administratieve bepalingen zijn opgenomen in de omzendbrief nr. D.D. 011.471 van 22 mei 2015 betreffende uitvoer van goederen - bevoegdheid van de kantoren, gewijzigd door het supplement 1 van 16 november 2015, nr. D.D. 012.066¹².

De regeling zoals ze momenteel op BE niveau werd uitgewerkt blijft behouden en is in overeenstemming met de nieuwe wettelijke bepaling van art. 221 lid 2 IA.

127. Het begrip “vaste inrichting” zoals gedefinieerd door artikel 5§32 van het DWU is enkel bedoeld voor douane-aangelegenheden, en mag niet verward worden met de term “vaste inrichting” die gebruikt wordt in de context van btw, en evenmin met de term “permanente inrichting” in de context van de vennootschapsbelasting. Is deze visie correct?

Antwoord:

Het begrip ‘vaste inrichting’ voor de toepassing van de definitie van uitvoerder inzake douane wordt uitsluitend bepaald door het Douanewetboek van de Unie in casu art. 5,31 en 5,32.

¹² <http://ccff02.minfin.fgov.be/KMWweb/document.do?method=view&id=6058a1d9-6997-49e6-a3b9-099c213c273c#findHighlighted>